مینه او منته

پېــل د لــوی متعــال څښــتن پــه ســپېڅلي نامــه چــي د ارض و ســماء خــالق او مالــک دی. د ملګــرو پښــتنو پــه مینــه ، کومــک او ډاډ د لنــډو کیســو یــو ورکــوټی ټولګــه دا ده ستاسـو تـر لاسـو ورسـېده،زۀ نـۀ غـوارم چـي د دې کتـاب پـر هـري لنـډي کیسـې تاسـو تـه د هغـې تشـریح وړانـدي کـړم، تاسو خپلـه دا ولـولئ او بیـا پـر خپـل چاپېریـال بانـدي لـږ فکـر وکـړئ. د دې ټـولګي د ښـۀ او بـد پرېکـړه پـر هغـۀ چـا پرېـږدم چـي علمـي شـعور یـې د ادب پـه سـمندر کـي غـوټې وهـي، د پښـتو ژبـي خـدمت یـې پـه روح او وینـه کـي جـذب شـوی وي، پښــتو تــر ځانــه زیاتــه بــولي او د پښــتو ژبــي چــوپړ خپــل افتخار ګڼي.

د هغـو ملګـرو نومونـه زۀ دلتـه لیکـل پـه دې ضـروري ګـڼم چـي د دغـو ملګـرو پـه ډاډ او مرسـته دا ورکـوټی ټولګـه تــــر چـــاپ ورســـېده. لکـــه ایـــډوکیټ ظفـــر الله بـــازی ،سید عصـمت الله،خـدای نـور خـان کاسـی، نزیـر خاکسـار، شـــراف الـــدین کاکړ،عبدالقادر کاکړ،فضـــل الـــرحمن سـنګریار،علي محمـد کاکړ، مـدد ګل علیخېـل، لعـل محمـد اورکــزی، رئیس محسن منګــل، ایډوکیټ آصــف خـــان ملبــی، نعمت الله علیخېل، ایډوکیټ قاسم خـان خلجـی،

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سید عباس شاه مخلص او د سباوون پښتو ادبي ټولني کوټي د ټولو ملګرو بې له څه مطلبه د زړه له تله مننه کوم. په خصوصي توګه د محمود رشي او د خلیل الله تصمیم ډېره زیاته مننه کوم چي د دې ټولګي په بنائست کي یې له ما سره ډېرکومک وکړ. ستاسو د خوشحاله او سوکاله سباوون په هیله.

زړګی علیخېل
سهېلي پښتونخوا کوټه اولسوالي
16,04,2017

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کرايې پتلون

د ټولي ورځي ستړيا دهغۀ د مخ نه له ورايه ښکاره کېده، تک زېړ مخ يې لکه نارنج، وچ شونډان، نيمي ستړګي خلاصي نيمي پټي، يو وحشت ؤ د هغۀ په مخ کي ، د سر د يوې خوا نه يې ويني اوس هم څاڅکي څاڅکي رواني وې. يو څوک داسي نۀ ؤ چي دی دي د سړک له منځه پورته کړي او يوې غاړي ته دي يې کښېږدي. د روغتون د وړلو خو چا تصور هم نۀ شو کولای، ولي چي د مړي معامله وه. بيا به هلته په روغتون کي پوليس والا خپلي پوښتني کوي او د روغتون عمله به خپله بابو لاله تازه کوي ،هر چا چي به ليدی نو دا يوه خبره به يې کوله چي ..... اخ، ځنګه ځوان دی.

دا خو به خلګو ويل خو د پورته کېدو يې هيڅوک نۀ ؤ. ټول سړک سر تر پايه د موټرانو څخه ډک وو ،سړک بند ؤ ،خلګ راټول وو، خو صرف تماشې ته.

سهار وختي فېروزائيني ته ولاړ خپل وېښتان يې جوړول چي زرمينه د دۀ وکوټې ته راغله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

واه لالـه! څنګـه ښائسـته ښـکارې، لـه بـد ه نظـره دي خدای وساته.

امین، زرمینې خورکۍ.

لالـه چېـري روان یـې لـه خیـره ؟ او دا پتلـون دي له کومه کړو ؟

ځـم نـن مـي یـو ځـای د نـوکرۍ انټـرویو ده، دعـا کـوه چي دا کـار مـي وشـي نـو بیـا بـه د بابـک د درملنـي کـار هم ښۀ روان شي او ستا فرمائشونه به هم پوره شي.

خـدای دي کامیـاب کـړه، هـان دا واخلـه چـای چي ځې نو یو وار بابک ته ځان ښکاره کړه.

مننـه، ښـۀ دی ورځـم. فېـروز د چـای پیالـه د زرمینې نه ونیوله او دا خبره یې ورته اوکړه.

فېـروز د ائینـې نـه لېـري شـو او د چـای پیالـه یـې و خُلـې تـه نـزدې کـړه چـي څنګـه یـې د دېـوال پـر ګـړۍ سـترګي ولګېـدې نـو نـابېره یـې پیالـه کېښـوده او زر زر یـې بوټـان پـه پښـو کـړل. تعلیمـي اسناد چـي پـه یـو فـائـل کـي وو پـه بغـل کـي ټینـګ کـړو او زر د کـوټې څخـه د پـلار د کـوټې خـوا تـه روان شـو . د پـلار د کـوټې پـه یـوه کـونج کـي یـو زوړ کـټ پـروت ؤ چـي سـپین ږیـری پـلار یـې ناروغـه پـر پـروت ؤ. فېـروز د پـلار لاس زر ونیـوو او ښکل یې کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابکــه دعــا راتــه کــوه........ نــن مــي انتهــروي ده، ډېره ښهٔ نوکري ده، تهٔ دعا راته وکړه چي خدای مي کامياب کړي.

پلار غريب يې په اشاره کي د دعا غوندي لاس پورته کړو، فيروز زر د پلار لاس پرېښودو او د کور د ورهٔ خوا ته روان شو، خو زرميني پسي غږ کړو چي

لاله ودرېږه، يو وار سپېلني درته دود کړم بيا ولاړ شه.

دهٔ زر په غږ کړو چي

نهٔ خوري، پر ما ناوخته دی د کلي بس رانه ځي.

خور غريبه يې تر دروازې پوري ورغله خو فيروز تللی ؤ.

فيروز او زرمينه يو خور او ورور وو. مور يې تېر کال له دې فاني نړۍ څخه سترګي پټې کړي وې. پلار يې له تېرو څلورو کالو راهيسې پر بستره ؤ. هيڅ يوه درملنه يې نهٔ کېده. يوه د چوکيدارۍ کچه (خامه) نوکري يې وه هغه هم د دهٔ د ناروغۍ له سوبه د دهٔ د لاسه وتلې وه. خور زرميني به يې د ښځو جامې جوړولې او د کور ګزران به پرې کېدو. فيروز ډېر قابل ځوان ؤ. هغه په انګلسي (انګرېزي) کي ماستر کړی ؤ. سهار به د روزګار په لټون او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما زدیګر به یې په کلي کې ماشومانو ته د ښوونځي درس (ټیوشن) ورکولو. د درس په پیسو به یې د پلار د رملنه کوله.

څو ورځې مخ کې په یوه ورځ پاڼه کې د یوې نوکرۍ اشتهار لګېدلی ؤ. دهٔ پرې د خپل تعلیمي اسناد جمع کړل. بیا دغه ؤ چې تېره ورځ د کلي د خان د کور پر پته دهٔ ته د انټروي لیک راغلی ؤ. دهٔ د دې نوکرۍ په هکله هیچا ته هم نهٔ ؤ ویلي. بس دغه ؤ چې سهار یې خپلي کشري خور زرمینې او پلار ته وویل.

فېروز چې څنګه له کوره ووتی نو د کلي بس هم له خلګو ډک را ورسېدی. فېروز هم د بس د شا پر پایو (سېړیو، پوړو) ټال شو او بس د ښار په خوا روان شو.

تقریباً نهه (۹) بجې بس ښار ته ورسېدو. د دهٔ انټروي پر لس بجې وه، خو بیا هم دهٔ دا نهٔ غوښتل چې دی دي یوه دقیقه هم ځنډ وکړي. خیر د دوتر مخ ته ناست په انتظار لس بجې شوې. د دوتر نه یو بابو را ووت او دی یې د ننه دوتر ته بوتلو. تقریباً پنځلس (۱۵) دقیقې وروسته فېروز د دوتر نه را ووت. پر مخ یې ډېره پرېشاني وه. په کراره کراره د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړک په غاړه يوې خوا ته روان شو. خپل ټول اسناد يې د فائل نه راويستل او يو يو يې د شکولو سره غورځولو. اخر ټول اسناد ختم شول، فائل يې هم وغورځوو. د کرب او پرېشانۍ په وجه يې رڼ رڼ اسمان ته کتل او مخ په وړاندې روان ؤ. کله به يې د پتلون په جېبونو کې لاسونه واچول او کله به يې په سر اونيول. د پتلون د قميص (شرټ) بټنان يې خلاص کړل خو داسې ښکارېدو لکه زړۀ چې يې ډېره زياته تنګي کوي. په دغه فکر کې ؤ چې ناڅاپه له يوې خوا يو تېز موټر راغې او دی يې په مخه کړو. د دۀ سر او وږه د موټر د مخ په يوه کونج کې په زوره ولګېدل. دی سيدها د سړک و منځ ته وغورځېدو او په هغه ساعت يې ساه وختله. موټر والا بالکل د يوې دقيقې د پاره هم نۀ ودرېدو. خلک را ټول شول، چا څۀ چا څۀ ويل خو دا يوه خبره ډېره کېده چې اخ، څنګه ځوان دی.

په دې خلکو کې د دۀ د کلي يو ځوان او د هغۀ د ښار ملګری هم راغلو چې وګوري څۀ کيسه ده.

څنګه چې دې ځوان فېروز ته وکتل نو يې د خُلې نه ووتل چې دا خو فېروز دی. ملګري يې ورته وويل چې، تۀ دا پېژنې ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هـــو، دا زمـــوږ د کلـــي دی، ماخوســـتن مالـــه راغـی چـي ستا پتلـون ماتـه پـه کرایـه راکـړه زهٔ سـبا یـو ځای روان یم.

03,09,2015
کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوڼا

هغهٔ لېونۍ نهٔ وه، نهٔ هغې داله قصده کولو او نهٔ هغهٔ روې "شیشکه" وه،خلګو په هغې د روي نوم ایښې ؤ، صرف په دې وجه چې هغه ډېره حیاداره او باپرده وه،په دومره کم عمرکې هغه هم دومره ښائسته، پاکه او دکهول یوازنۍ پېغله وه، مور یې د دې په ماشومتوب کې له دې فاني دنیا څخه سترګې پټې کړې وې،پر پلار یې ټوله ورځ د بل په مزدورۍ کې ماښام کېده، ګل مکۍ ته شپږ مرکې ناستې وې،حالانکه د ګل مکۍ عمر صرف دیارلس (۱۳) کاله وو. دا هم په دغهٔ کال کې پېغله شوې وه. ګل مکۍ پر پلار ډېره زیاته ګرانه وه. ګرانه به ولې نهٔ وه، دا خود زعفران اکا یوازنۍ لور وه چې په ډېر ناز او نخرو پېغلتوب ته رسېدلې وه.زعفران اکا د ګل مکۍ د مرکو نه ډېر پرېشان ؤ. د کلي ښهٔ ښهٔ کورو مرکې ورته رالېږلې وې، ښهٔ ښهٔ ولورونه یې ورکول خو زعفران اکا و هر یوه ته دا خبره کوله چې ګل مکۍ لا وړه ده، خو بیا هم زعفران اکا د لور په پېغلتوب ډېر پرېشان ؤ. یوه ورځ زعفران اکا چې ډېر ساده او په هر کار کې د ملا څخه مشوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ضروري ګڼله د کلي و ملا ته چي په صوفي ملا مشهور ؤ ورغلی. هغه ته يې خپله ستونځه بيان کړه، چي لور مي له خيره پيغله شوې ده، زۀ ټوله ورځ د کار پسې وتلی يم، و لور ته مي شپږ مرکې ناستي دي،هغۀ زما د اکا زوی ختمو وايي چي بل وادۀ وکړه، تۀ يوه مشوره راکړه چي زۀ څۀ وکړم ډېره لويه پرېشاني ده.

ملا صوفي د دۀ خبره ډېر په غور سره واورېده. د ښۀ فکر کولو وروسته يې ورته وويل چي زعفران اکا ! خبره خو واقعي د پرېشانۍ ده، خو د الله فيصلې هم پر ځای کول غواړي که نۀ؟ که نن ؤ که سبا، لور خو به ودۀ وي، ټول عمر خودا په کور نۀ شي کښېنوی ؟

ملا صاحب! زۀ خو هم دغي خبري ته راغلی يم، زما هيڅ سر نۀ خلاصېږي، تۀ راته ووايه چي زۀ کومه لاره خپله کړم، زۀ دويم وادۀ وکړم که اول دا لور چا ته ورکړم.

تۀ داسي وکړه چي سبا سهار له خيره راشه، زۀ به يوه نۀ يوه لار په لاس درکړم.

سمه ده ملا صاحب کور دي ودان نو بيا زۀ درڅخه ولاړم، د خدای په امان.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځـۀ پـه مخـه دي ښـۀ، ملا صـا حب هـم پـه ځـواب کي ورته وويل.

د ګـل مکـۍ پېغلتـوب او ښائسـت پـه ټـول کلـي کـي مشـهوره شـوی ؤ. د کلـي ځوانـانو غوښـت چـي د ګـل مکـۍ يـو ديـد وکـړي او د دې پـر ښائسـت د خپلـو سترګو تنـده ماتـه کـړي. د کلـي نـورو پېغلـو بيـا غوښت چـي د ګـل مکـۍ سـره ملګـري جـوړه کـړي. خـو ګـل مکـۍ د هيڅـا پـرواه نـۀ درلـوده. هغـه د خپـل پـلار چـي د بـل پـه مـزدورۍ کـي يـې ځـان خـوړلی ؤ پـه خـدمت کـي مشـغوله وه، ګـل مکـۍ ډېـره هوشـياره او حيـاداره وه. دا خپـل د راتلـونکي سـباوون نـه بالکـل نـا خبـره وه، دا بـه ځنګـه خبرېـده، دا خـو پـه هـيڅ نـۀ پوهېـده، کـه پوهېـده نـو هغـه هـم پـه دې چـي د پـلار خـدمت کـول ډېـر لـوی سعادت دی.

کلـه کلـه بـه مـا خوسـتن چـي د ګـل مکـۍ پـلار زعفـران اکـا ويـده شـو نـو ګـل مکـۍ بـه د مـور هغـه کيسـې پـه يـادي کـړې چـي هغـې بـه و دې تـه کـړي وې. يعنـي د يـو شـهزاده او ښـاپېرۍ، د يـوه توردېـب، د ګيـدړي او زرنـدباز باچـا او د روي. ګـل مکـۍ تـه دا نکلونـه ټـول پـه يـاد وو. د دې پـه فکـر کـي بـه راتلـل چـي دا يـوه شـهزادګۍ ده، يـا دا يـوه ښـاپېرۍ ده، او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

تور دیب په قید کې ده. یوه ورځ یو شهزاده راشي، تور دیب مړ کړي او دا د ځان سره و یوي ښائستي ماڼۍ ته بوځي. دغه سوچونه د دې د ژوند اثاثه وو. ګل مکۍ ډېره با احساسه وه، د هغې سره د پلار په هکله ډېر احساس ؤ.

سهار وختي زعفران اکا ملا صاحب له ورغی. ملا صاحب هم ځان داسي جوړکړی ؤ لکه د شلو کالو ځوان. زعفران اکا چي ورته وکتل نو په خندا کي یې ورته وویل چي ملا صاحب! نن خو سم ځلمی ښکارې.

ملا صاحب هم سم د لاسه په ځواب کي ورته وویل چي زۀ خو یم ځوان، دغه مرات مړي زکام مي یو څه وېښتان را سپین کړي دي، ګني زما عمر خو تقریباً د دېرشو یا یو څه لږ بالا دی.

زعفران اکا هم لږ په سوچ کي شو خو زر بېرته خپلي پوښتني ته راغی چي ملا صاحب زما کار څنګه شو؟

یاره که یوه نېکه مشوره درکړم نو بیا؟

نو بیا څۀ، د نېک کار پسې خو راغلی یم.

ګوره زعفران اکا! د نن سبا ځوانان خاص کر د ښوونځي والا، دا خو بېخي په هیڅ نۀ دي خبر. بد

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخلاقــه، بد عملــه، ږيــره او بېروتونــه يــې خرولــي، تــر ځـان تېـري خبـري کـول، پـه هـر شـي کـي د دوی کـار، دا د دغـــو ځوانـــانو رواج جوړشـــوی دی. چېـــري زمـــوږ رنګـه عـالمـان، د خـدای پـه لار خبـر، د مسـجد سـره مينـه کـــول، د قـــران او حـــديث پـــه لاره تلـــل، دا د نـــن ســـبا ځوانـان چېـري دا کـولای شـي. زمـا نېکـه مشـوره دا ده چي ښهٔ عـالم سړي ته يې ورکړه.

دا خــو ښــهٔ خبــره ده، خــو دلتــه يــوه مســئله بيــا راپورته شوه.

هغه لکه څنګه ؟

هغــه لکــه دا چــي زهٔ بــه چېــري د عـــالم پســـې ګـرځم، کـه تـهٔ دا کـولای شـې نـو زهٔ دا کـار تـا تـه سـپارم، تـهٔ يـو ښـه د قـران حـافظ يـا عـالم پيـدا کـړه چي زهٔ د لـور بخت ورسره وتړم.

زعفـــران اکـــا تـــهٔ ولاړ شـــه کورته،انشـــاء الله تـــر ماسپښينه حال درکوم.

زعفـران اکـا هـم خوشـحاله کورتـه راغـی او د لـور د نصـيب پـه هکلـه يـې د سـوچونو سـيند جـوړ کـړو او په دې سيند کي لاهو شو.

وخــت تېرېــدو، ماسپښـــين شـــو، ګـــورو چـــي د زعفـران اکـا و کـور تـه دوه سـپين ږيـري راغلـل. زعفـران

(c) ketabton.com: The Digital Library

اکا هغه دواړه سپين ږيري د کور په يوه کوټه کي کښېنول. په هغو کي يوه سپين ږيري خپله خبره داسي پيل کړه چي ،

زعفران خانه! د چا په کورکي چي لور يا خور وي د هغه و کور ته به د دوستی مرکي راځي، موږ هم په دغه هکله راغلي يو ، او ستا څخه ستا لور د ملا صوفي د پاره غواړو ، ملا صوفي ډېر ښهٔ عالم دی او ورسره هغه زموږ پېش امام هم دی.

هغه خو سمه ده، خو ملا صاحب له اوله يو وادهٔ لري او پنځه شپږ بچيان لري او د عمره هم ډېر لوی دی، غالباً تر ما به لا هم پنځه شپږ کاله مشر وي، زما لور دا وخت د ديارلسو کالو ده.

ګوره زعفران خانه! د نن سبا په ځوانانو باور کول کم عقلي ده، ملا صوفي ډېر ښهٔ سړی دی.

کاکو ستا خبره په ګل بدله، زهٔ خپله لور په اور کي نهٔ شم اچولی، زهٔ خو ملا له د مشورې د پاره ورغلی وم زهٔ نهٔ پوهېدم چي ملا به و ماته اړولې وي. تاسو تلای شی زما له خوا ځواب ياست.

دواړه سپين ږيري بې له څه خوراک او څښاک ولاړل. خدای خبر چي هغو به ملا صوفي ته څهٔ ويلي وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو ورځي پس ګل مکۍ ناروغه شوه. زعفران اکا د ښارو ښځو ډاکټرانو ته ښکاره کړه خو ناروغي يې ورځ په ورځ زياتېده. ګل مکۍ ته د شپې خوب نه ورتلو. کله چي به دا پر بستره پرېوته نو ساه به يې تنګه شوه، چيغي به يې کړې. کور، ګاونډ ټول د دې د چيغو نه په عذاب ؤ. داسي وخت هم راغی چي دا به د شپې د کوره ووته، زعفران اکا به پسې ولاړو او بيا به يې په يوه کوڅه کي را ګېره کړه. ګل مکۍ په کوڅو کي چيغي وهلې. ټول کلی په خبر شو. د کلي خلګو دا څو واره د شپې ليدلې وه، هغه هم بېرسر، لڅي پښې.

ګل مکۍ په ټول کلي کي د روي په نامه مشهوره شوه. د کلي ځوانانو اوس د دې د ښائست خبري نه کولې، اوس يې د دې د نامه يعني د روي په هکله به يې مجلسونه کول. پېغلو د دې په هکله دا مشهوره کړې وه چي ګل مکۍ د شپې په اديره کي ګرځي. خو دا ټولي خبري دروغ وې. که رښتيا ؤ نو هغه دا ؤ چي ګل مکۍ به د شپې بېرسر، لڅي پښي کړس کړس په خندا او کله بيا په ژړا د ملا صوفي د کور په خوا، خو د خپل خيالي شهزاده جمال په خاطر منډي وهلې.

15,06,2015
کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

انصاف

د هغــې ســترګي لــه ډېــره ژړا ســرې اوښــتې وې، نــازک شــونډان يــې وچ او پټــرۍ نيــولي وې، لاســونه يــې خــدای خبــر چــي کلــه وينځلــي وو، داسي خيـرن چـي پـر سـپينو سـپينو لاسـو يـې د خيـرو ځـرمن معلومېـدی، وېښــتان يــې لــه ګــرده او لــه خســه ډک وو، پښــې يــې چـاودلي لکـه يـو چـا چـي پـه چـاړه ورپـرې کـړي وي، لـه ډېره ژړا يـې غـږ ناسـت ؤ، هغـهٔ د حـالاتو سـتم پـه مـخ مـخ وهلــې وه، او د هغــې د مــخ نــه دا هــر څــه لــه ورايــه ښکارېدل. هغه د نرينه درندګۍ ښکار شوې وه.

زمـوږ ټولنـه ؟ هغـه ټولنـه چـي د چـا عـزت پـه کـي نـهٔ وي خونـدي ؟ دا نـهٔ ګـوري دا د چـا لـور د چـا خـور ده، د دې بـــه هـــم د ښـــهٔ باعزتـــه ســـبا وون ارمـــان وي. زمــوږ ټولنــه، بــې حســه ټولنــه، ظالمــه ټولنــه، د ســياه ســرو د عــزت دښــمنه ټولنــه، تــا د هغــې ســترګي نــهٔ اوليدې ؟ څومره خوف ؤ په کي.

د پــوليس اسټېشــن پــه يــوه کوټــه کــي خــوفزده ناســته، څــومره کــرب ؤ پــه هغــو ســترګو کــي، د هــر نارينـه نـه خـوفزده وه، خـود بـه خـوفزده وه، د هغـې سـره د ټـولني د يـوه شـريف خانـدان يـو شـريف ځنـاور سـپين

(c) ketabton.com: The Digital Library

ېږيري جنسي زياداتي کړې وه، د هغې قصور دا ؤ چې هغې خير غوښت. د غربت ځپلې، د هغهٔ انسان د زيادتۍ په دام کي راګېره شوې وه کوم څوک چې د شپږو لمسيانو خاوند ؤ، د شپېته کالو نه يې عمر تېر ؤ، دهٔ د ظلم او حوس انتها کړې وه، دی د هيڅ معافي لائق نهٔ ؤ، خو تهانه دار دهٔ ته ښهٔ کولچې او چای ايښي وې، د دهٔ په لاس کي د چای پيالې او په دا بل لاس کي د نکوټن زار پاشلو والا بل سګرېټ ؤ. دهٔ به د سګرېټ په کش کي کله کله د دې خوا ته په داسي مسکا کي وکتل لکه دی چې و دې ته وايي چې ، څنګه شوې ؟ که تا ناري او چيغې نهٔ وای کړي نو نن به په تهانه کي نهٔ بلکه زما په کور کي ناسته وې. هر ارمان به دي پوره ؤ، خو تهٔ ، تهٔ بالکل جاهله يې، تا د ژوند خوند و نه څهٔ ليدلي دي؟

شانتي، لس کلنه شانتي، چې د نرينه حوس ښکار شوې وه ، داسي ناسته وه لکه چې د هغې هرڅه هرڅه لوټ شوي وي. واقعي د هغې هر څه لوټ شوي وو. د هغې هغه عزت لوټ شوی ؤ په کوم عزت چې د يوې زناني وقار قائم وي، هغه عزت چې د ورونو او پلار شمله وي، د مور د لمانځه ټکری

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي، دې دا تهــول بــائللي ۀ، او د دې ســره ســره پــه دې باندې يو تور هم لګېدلی ۀ چې هغه د غلا ۀ.

د نــن ســهار کيســه ده. شــانتي زمــوږ پــه کوڅــه کــې خيــر غوښــت. د هغــې دوه ورونــه يــو شــپږ کلــن او بــل دوه کلــن وو. د شــانتي مــور نــن ناروغــه وه. د شــانتي ماما هغــه خپل کيــږدۍ تــه بېولې وه. شــانتي او د هغــې ګــوډ پــلار او دوه ورونــه پــه کيــږدۍ کــې وو. د خيــر غوښــتونکو دغــه کيږديــاني د شــتمنو خلګــو د بنګلــو تــر شــا وې. کلــه نــا کلــه بــه د دې بنګلــو د شــريف خانــدان يــو شــريف بــه د خپلــي بنګلــې د کهړکــۍ نــه د دې کيــږديــو منظــره کولــه. چېــري چــې پــه کيــږديــو کــې لــڅ ســر او نــرۍ جــامې پــه غــاړه مېرمنــې د کــور پــه کــارو د دنيــا نــه بــې خبــري بــوختي وې. دا ســهار د کــوره را روانــه شــوه او ســيدها زمــوږ کــوڅې تــه راغلــه. خيــر غوښــتنه دې صــرف د زيــارت پــه ورځ کولــه، دا نــوري ورځــې بــه دا پــه کــور کــې د پــلار پــه خدمت کــې وه. شــپږ ورځــې بــه د دې مــور خيــر غوښــتو او يــوه ورځ بــه دې هغــه هــم د زيــارت پــه ورځ. نــن د زيــارت ورځ نــۀ وه، د ګــل (دو شــنبه، ســوموار) ورځ وه. دا خيــر غوښــتلو تــه راوتلــې وه، کلــه چــې دا زمــوږ کــوڅې تــه راغلــه نــو د کــوڅې پــه ســر کــې د سپټهـ محبــوب کــور تــه ورغلــه. لــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بـده مرغــه د سپېټهــ پــه کــور کــي پرتــه لــه سپېټهـــه بــل هيڅــوک هــم نــهٔ ؤ. دې د کـــور دروازه وټکولـــه او خيـــر يې ترې وغوښتو .راکړئ د خدای په نامه........

پــه څــواب کــي سپېټهــ لــه کــوره را ووت، هغــه دې تــه وويــل چــي راشــه زمــوږ د کـور کچـرې لېـري پــه ډېــران وغورځــوه نــو بــه لــس روپــۍ درکــړم. شــانتي د لس روپـو پـه لالـچ کي د ننه کور تـه ورغلـه. سپېټهـ ورتـه وويــل چــي کچــرې د ننــه پــه کوټــه کــي پرتــې دي، شــانتي هــم ســمه کــوټې تــه ننوتــه. دا ځـهٔ خبــره وه چــي د انســان پــه بڼــه يــو ځنــاور، حــوس ګيــر د دې پــه نــازک ماشــوم بــدن د ظلــم او زيـــادتۍ ســترګي رډې نيـــولي دي. څـــه چــي پــه کوټــه کــي د شــانتي ســره اوشــو هغــهٔ د بيــانولو نهٔ دي.

شـــانتي پـــه ژړا د سپېټهــ د کـــور نـــه راووتـــه. لـــږ ســـاعت پـــس سپېټهـــ هـــم د کـــوره پســـې را ووتو .هغـــه شــانتي ژر ګيــره کــړه، او د لاســه يــې ټينګــه ونيولــه، او ســيدها يــې د علاقــې و تهــاڼې تــه بوتلــه. پــه لاره کــي شــانتي لــه ډېــر تکليفــه نــهٔ شــوه تلــی. پــه تلــو تلــو کــي يــې دا پـــــر خُلـــــهٔ ؤ چــــي الـــــه وی مـــــوره........ الـــــه وی موره..........

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلتــه سپتهــه د شــانتي خــلاف د غــلا کولــو پرچــه کــاټ کــړه. شــانتي پــه تهانــه کــي ګــونګی شــوه، نهٔ پوهېــده چــي څــهٔ کیســه روانــه ده، نــهٔ د شــانتي د کــور خلــک پــه دې خبــر ؤ چــي شــانتي دا وخــت د کــوم حــالاتو سره مخامخ ده.

یــو پــولیس عســکر د اوبــو ګــلاس پــه لاس کــي شانتي ته راغی، هان دا واخله، دا اوبه اوچښه.

شــانتي چــي کلــه و ګــلاس تــه وکتــل نــو پــه وجــود کــي یــې ســاه راغلــه. ژر یــې د اوبــو ګــلاس د پــولیس والا نــه واخســت او پــه ســر یــې پورتــه کــړو. اوبــه نیمــي د دې تــر حلقــه او نیمــي د دې تــر خُلــې پــه ګرېــوان کــي روانــي وې. د اوبــو ګــلاس تــش شــو، پــه شــانتي کــي ســاه راغلــه، هغــې شــا اوخــوا وکتــل، پــه کوټــه کــي پــه یــوه چــوکی چــي و مــخ تــه یــې لــوی میــز پــروت ؤ یــو غــټ برېتــور پــولیس والا ناســت ؤ. د دې پــه څنــګ کــي بــل پــولیس والا کــوم چــي دې تــه یــې اوبــه راوړي وې ولاړ ؤ، او میــز تــه مخــامخ پــه چــوکی هغــه ظــالم سپتهــه ناســت ؤ کــوم چــا چــي د دې ماشــومي عــزت تــار تــار کــړی ؤ. لــږ ســاعت وروســته کــوم پــولیس والا چــي دې تــه یــې اوبــه راوړي وې هغــه تللــی ؤ. پــه کوټــه کــي صــرف غــټ برېتــور پــولیس والا چــي برېتونــه یــې تــر خُلــې هــم تېــر وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

او بـل سېتهـ پـه خپلـه ګپـه او خنـدا بوخـت ناسـت وو. پـوليس والا سيتهـ تـه ويـل چـي، حـال مـي ورلېږلـی دی اوس به راشي.

شـانتي چـي د دروازې خـوا تـه وکتـل نـو يـې د دبانـدي خلاصـه دروازه وليـده. دې نـا ببره د دروازې خـوا تـه منډه کړه. کله چـي دا د کـوټې څخـه ووتـه نـو غـټ برېتـور پـوليس والا ورتـه پـام شـو. هغـه چيغـي کړې او د خپلي چوکۍ څخه پسې ور پورته شو.

هلکـه جينـۍ ولاړه....... هلـه وېنيسـۍ...... وېنيسۍ.

دبانـدي د تهـانې څـه د يـو درام اواز راغـی. غـټ برېتـور پـوليس والا او آبـل عسـکر چـي کلـه دبانـدي ورسـېدو نـو چـي کتـل يـې جينـۍ د ګـاډی لانـدي راغلـې وه. د هغـې نـيم وجـود بالکـل د ګـاډی د ټېـر لانـدي راغلـی ؤ. پـه ځمکـه تـودې سـرې ويني پرتـې وې. د دې پـه مـخ هغـه ژړا اوس نـه وه کومـه چـي لـږ سـاعت مـخ کـي وه. اوس د دې پـه مـخ خـوف، کـرب هـيڅ يـو شـی نـه ؤ چـي دا دي مظلومـه ښکاره کـړي. شـانتي پـه ډېـر خـواږه او مسـکي خـوب، د دې ظـالمي ټـولني پـه تـور څـادر کـي پـټ د تـور مـخ، سـپين حقيقـت د ځان سره يوړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپېټهـــ هـــم د تهـــاڼې شخـــه د بانـــدي راووتـــی، پـــولیس والا د ګـاډی ډرائیـور نیـولی ؤ. د شـانتي مامـا او مـــور خبـــر شـــوي ؤ چـــي شـــانتي پـــه تهاڼـــه کـــي ده. هغـوی هـم راغلـل چي کتـل یـې شـانتي پـه وینـو لړلـې پـه ابـدي خـوب ویـده ده. د شـانتي مـور چـي دا وکتـل نـو بـې سـوده شـوه. ډرائیـور چیغـي وهلـې چي مـا دا نـهٔ ده لیـدلې. زهٔ نـهٔ یـم خبـر چـي دا څنګـه مخـي تـه راغلـه. سپېټهــ هــم د دې موقــع څخــه ګټــه تــر لاســه کــړه او غــټ برېټور پولیس والا ته یې وویل چي

تهاڼـــه دار صـــاحب! بـــوزه دا ظـــالم ډرائیـــور بنـــد کړه. زهٔ ګـورم چـي شـانتي تـه انصـاف څنګـه نـهٔ رسېږي.

02,05,2016
کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وسوسه

خانی ګل د سپین سري کونډي د ګټي وټي یو زوی ؤ. دی په یوه غیر دولتي اداره (این، جي، او)کي په ښه چوکۍ ناست ؤ. دهٔ وادهٔ نهٔ درلود. دهٔ او مور ډېر خوشحاله ژوند تېروو، خو د موريې دا ارمان ؤ چي د زوی وادهٔ ووینې. خیر وخت او شپې تېرېدې، اخر د خاني ګل وادهٔ هم وشو. د دهٔ کور ودانه د وادهٔ په اولو شپو کي د دهٔ سره ډېره زیاته نهٔ غړېده. خو ورځ په ورځ د هغې هم د طوطي غوندي ژبه روانه شوه. داسي نهٔ وه چي دخاني ګل د مور سره به په جنګو او دعوو نښتې وه، نا بالکل نا، هغهٔ خو د خوانښي په هکله ډېره ښهٔ نږور ثابته شوه. خو د هغې د ژبي بله مسئله وه. ماته دا مسئله د ژبي نهٔ بلکې د مغزو ښکارېده.

یوه ورځ خاني ګل خپل دوتر ته تلو نو یې ښځي ته وویل چي، بېګاه مي عجیبه خوب لیدلی دی چي زما فلانی ملګری په اتڼ او په خوشحالو وي. د دهٔ ښځي ژر په غږ کړو چي ستا ملګري ته به څه غم رسېږي ولي چي د خوب معنی (تعبیر) چپه وي.

دهٔ د ښځي په خبرو څه باک را نهٔ وړو او خپل کار ته روان شو. هلته د دهٔ په دوتر کي د دهٔ له مخه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

دۀ هغـۀ ملګـری چـي دۀ بېګـاه پـه خـوب لیـدلی ؤ ناسـت ؤ. سـلام دعـا نـه وروسـته دۀ د هغـه نـه پوښـتنه وکـړه چـي ځنګه را چکر شوی یې ستا او دوني کار ؟

هغـۀ پـه ډېـره غـمجنـه لهجـه کـي ورتـه وویـل چـي یـاره خـاني ګلـه! زمـا کـوزده ماتـه شـوه. زمـا پـه نامـه چـي کومـه جینـۍ وه هغـې زمـا د رشـتې نـه انکـار اوکـړو او د مامـــا د زوی ســـره کراچـــي تـــه وتښـــتېده، اوس زۀ حېران یم چي څۀ اوکړم.

خـاني ګـل حېـران شـو چـي د دۀ د ښـځي خبـره یـو پـه سـله ټهیـک ثابتـه شـوه. خـو خیـر دۀ هغـه تـه تسـلي ورکـــړه، شـــربت یـــې پـــه اوڅښـــلو. دا ورځ تېـــره شـــوه، ماښـام خـاني ګـل راغـی خپـل کـورتـه، د مـړی خوړلـو وروسـته دۀ خپلـي ښـځي تـه د خپـل ملګـري افسـوس ناکـه کیسـه اوکـړه. هغـې ژر ورتـه وویـل چـي مـا نـۀ درته ویل؟ ځنګه زما خبره رښتیا شوه که نۀ؟

خاني ګل هم هو ورته وکړه خو په سوچ کي شو.

سـهار بیا خـاني ګـل دوتـر تـه د تلـو تیـاري نیـولې وه. ښـځي یـې ورتـه وویـل چـي آسـړیه! کـه دي نـن تـر ټولـو له مخه هر څه اولیدل نو هغه به درسره کېږي.

دۀ پـه حېرانـي کـي پوښـتنه ځینـي وکـړه چـي څۀ؟ څۀ مطلب ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځي په ځواب کي ورته وويل چي که دي هر څه مثلاً څه ليکلي څيزونه، پيسي يا نور څه وليدل نو هغه به درسره کېږي.

دهٔ خپلي ښځي ته په خندا وويل چي دعا کوه چي د پيسو ډکه بکسه (بيګ) ووينم.

خير دی د کوره ووت، په يوه رخشه کي کښېنستی، رخشه د لږ ساعت سفر کولو وروسته د دهٔ د دوتر مخي ته ودرېده، دهٔ رخشي والا ته خپله کرايه ورکړه، رخشه روانه شوه خو د رخشي د شا په ټاټ ليکلي ؤ چي (د هر چا خپله ونډه خپل نصيب). دهٔ دې ليکلي خط ته خاص توجه نهٔ کړه ور، خو چي کله دوتر ته ننوتو نو يې ځمکي ته پام شو، لاندي په ځمکه د زر (۱۰۰۰) روپيو نوټ پروت وليدو. دهٔ ژر نوټ ته لاس کړو خو له بده مرغه هغه نوټ باد يوړو او د يوه پوډري (نشيي) مخي ته ورغی، هغه ژر نوټ راپورته کړو او يوې خوا ته يې منډه کړه، دهٔ ډېر غږونه پسي وکړو چي اې! دا نوټ زما دی، ودرېږه ګنې وهم دي، دا زما دی، دا زما دی.

خو پوډري ناري وهلې چي د هر چا خپل نصيب، د هر چا خپل نصيب.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی ډېر حېران او پرېشان دوتر ته راغی، ټوله ورځ يې په سوچو کې تېره کړه، د ښځې خبره يې د م ساعت په فکر کې راتله، اخر ماښام شو، خاني ګل کورته راغی، د مړی خوړلو وروسته يې ټوله کيسه خپلې ښځې ته وکړه، ښځه يې بايد چې خفه شوې وای دا خوشحاله شوه چې مانهٔ درته ويل تهٔ زما په خبره يقين نهٔ کوې، ګوره څنګه زما خبره رښتيا شوه.

خير دا شپه تېره شوه، سهار شو، دهٔ بيا د دوتر د تلو تياري نيولې وه، ښځې يې بيا د پرون خبره ورته وکړه چې که څه دې اول اوليدل نو هغه به درسره کېږي .

دی د کوره را ووت، رخشې ته يې لاس ورکړ، په رخشه کې کښېنستی او د دوتر خوا ته روان شو، په لاره کې يو ځای ډېر رش ۇ. سړک بند ۇ، رخشې والا هم پرېشانه ولاړ ۇ، د خاني ګل سترګې د مخ د رخشې د شا په ټاټ ولګېدې، په هغه ټاټ باندې عجيبه خط ليکلې ۇ (د ښار جهاز) دهٔ ته په دې خط خندا راغله چې د صحرا جهاز يعنې (اوښ) مې اورېدلې ۇ خو د ښار جهاز مې نن اول وار اوليدی، خير رش په ختمېدو شو، رخشه هم روانه شوه، چې کتل يې يو اوښ په سړک مړ پروت

(c) ketabton.com: The Digital Library

ؤ. دا سړک هم په دې سوب بند ؤ، خانی ګل ډېر حېران شو چې دا څنګه کېدای شي. د رخشې په ټاټ د ښار جهاز لیکلي ؤ او دلته د صحرا جهاز مړ پروت دی. دۀ ته دا معلوم ول چې دا اوښ څنګه مړ شو ډېر ګران ؤ،ولې چې د دوتر وخت په تېرېدو ؤ. دا ورځ تېره شوه، ماښام شو،خاني ګل هم ژر ځان کورته رسوو. هغه خپلې ښځې ته دا صورتحال ویل غوښت. مړی یې وخوړه، خو خبره یې په خېټه کې جګه جګه غورځېده. ښځه یې هم په تجسس کې وه، چې نن به مې خاوند څۀ لیدلي وي. اخر هغه وخت راغی چې خاني ګل خپلې ښځې ته ټوله کیسه وکړه. د ښځې یې د خوشحالۍ نه دا هېر شو چې خوابښې ته به دوا ورکوي، ولې چې د دې خبره نن هم رښتیا شوه. خوابښې د دې په انتظار وه چې نږور به راځي او دوا به راکوي. خو نږور ورا نغله.

دا شپه تېره شوه، سهار شو، نن خاني ګل پخپله په دې فکر کې ؤ چې څۀ به ویني. ښځې یې بیا هغه خبره اوکړه، خو د خاني ګل د خُلې ووتل چې آ ښځې! داسې نۀ چې یوه ورځ د مرګ لیک وو ینم، بیا به څۀ کوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې په ځواب کې ورته وویل چې هغه په چپه خوا واړوه، مرګ په ژوند بدل کړه. خوخاني ګل د ځان سره په خندا خندا کې د کوره ووت.

رخشې ته یې لاس ورکړی، په رخشه کې کښېنستی او د دوتر خوا ته روان شو. بیا هغه لوی سړک بند ؤ. د موټرو نه زیات رخشو لاره بنده کړې وه. سرې، شنې، زېړې قسمه قسمه رنګا رنګ قطار در قطار ولاړې وې.

دا د رخشو والا هم عجیبه انسانان وي چې څه یې په زړهٔ وي هغه د رخشې د شا په تهاټ اولیکي.

لکه : ارماني دنیا، زهٔ درنه لاړم تهٔ دعا کوه، مینه قرباني غواړي، نانا اولامبه، زخمي زړهٔ، ګوره خو په مینه، ښکلي په کې فري،شنه کوتره،صنم بې وفا، زېړ ګل، چرسي جانان،خان بیا په نشه کې دی، ګل میروائس، ګورنر راج، چا څهٔ چا څهٔ. عجیبه عجیبه خطونه یې لیکلي وو. خو د خاني ګل چې په کوم خط سترګې اولګېدې د هغه نه یې زړهٔ ولوېدی.

د رخشې په تهاټ لیکلي وو چې (مرګ حق دی، خو په کفن کې شک دی). د دهٔ نه په دا وخت د خپلې ښځې خبره چې مرګ په ژوند واړوه هېره وه. رخشه روانه شوه، راغله سیدها د دوتر مخې ته د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړک و ابلي غاړې ته ودرېده. خاني ګل د رخشې نه را کښته شو. رخشوان ته يې خپله کرايه ورکړه، خو د سړک نه نۀ شو اوښتی. ولې چې پر سړک باندې دا وخت د فوځيانو قافله تېرېدونکې وه. دی د سړک په غاړه ودرېدی. د دۀ څنګ ته يو ښکلی ځوان چې ځان يې په څادر کې له يخه پټ کړی ؤ راغی. دۀ هغه ته او هغه دۀ ته وکتل. دې ښکلي ځوان چې کله خاني ګل ته وکتل نو مسکی شو. د فوځيانو قافله راغله، څنګه چې د قافلې د منځ موټران را ورسېدل د دۀ څنګ ته ولاړ ځوان د موټر مخ ته ور منډه کړه. د منډې سره سم د يوې غټې دهماکې اواز راغی. شاو خوا تک تور ګرد خور شو. د فوځيانو نيمه قافله د دې دهماکې په زد کې راغلې وه. بې شمېره فوځيان شهيدان او ټپيان شول. په عام اولس کې هم ډېر خلګ شهيدان او ټپيان شوي وو. ګېر چاپېره د بارودو بد بوی، د خلګو چيغې، نارې، غوغا د قيامت ننداره جوړه کړې وه. د چا سر نۀ ؤ، د چا پښې نۀ وې، د چا لاسونه او د چا بالکل نيم وجود پاتې ؤ. ويني، بوی، تورګرد د ښار ښکلا ختمه کړې وه. د خاني ګل د وجود هيڅ درک نۀ ؤ. هغه ژوندی ؤ که مړ دا معلومات تر ډېره موده چا ته نۀ شو معلوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خـانـي ګـل مـور چـې دا واقعـه واورېـده نـو پـه دې صدمه کي له دې دنيا نه يې سترګي پټي کړې.

د خـانـي ګـل ښـځه لېـونۍ شـوې وه. هغـې بـه خنـدل، د هغـې ژړا او عـام ژونـد بالکـل غائـب شـوی ؤ. هغې به د ځان سره په خندا کي ويـل چي خاني ګل به اوس کورتـه راشـي، خـدای خبـر چـې هغـه بـه نـن څـۀ ليدلي وي ؟

02,05,2015
کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مبارز

هـر هغـه ښـۀ صـفت پـه دۀ کـي ؤ کـوم چـي يـو انسـان يـې پـه طلـب کـي وي. پوهـه، اخـلاق، علـم و ادب، د ديـن مبـين پـه هکلـه تـر ډېـره حـده معلومـات، پنځـه وختـه لمـونځ، د کـلام الله هـره ورځ تـلاوت، هـر چـا غوښـتو چـي د دۀ سـره تعلـق جـوړ کـړي، پـه کلـي کـي د هرچـا پـه غـم او ښـادي کـي ګـډون د دۀ د اوصـافو ښـکاره ثبـوت ؤ، خـانزاده چـي د مـور او پـلار يـوازنی نـازولی زوی ؤ ، پـلار سـرفراز خـان يـې د دوو لاسـو خـواري کولـه او د زوی خـانزاده د تعلـيم او تربيـه يـې پوره پوره خيال ساتلو.

خـانزاده د ماشـومتوب نـه ډېـر ذهـين او اخـلاق منـد ځـوان ؤ. کلـه چـي دی د لسـو کلـو ؤ نـو يـې د مـورنۍ ژبـي سـره ډېـره زياتـه مينـه پيـدا شـوه. ورو ورو د وخـت پـه تېرېـدو سـره خـانزاده څـو داسـي ملګـري تـر لاسـه کـړل کـوم چـي پـه يـوه قـام پرسـته ګونـد کـي متحرکـه وو. خـانزاده هـم هغـه ګونـد خپـل کـړو ،او د مـورنۍ ژبـي سـره سـره د قـام او وطـن پـه خـدمت کـي مـامور شـو. د وخـت پـه تېرېـدو سـره پـه ګونـد کـي د فعاليـت پـه وجـه ورتـه ورځ پـه ورځ د ترقـۍ دروازې خلاصـېدلې. پـنځلس کالـه يـې د قـام پـه ښـېګړه کـي تېـر کـړل. پـه ملـک کـي د چـارواکي جنـګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په وجه د ګوند مشران په خپلو کورو کې نظر بند یا ملک بدر شول او قامي هلي ځلي يې بندي شوې، خو خانزاده خپل ملګري په داسي حالاتو کي هم متحرک وساتل. د قام او وطن په دفاع کي د دين مبين په نامه سياست مدارانو او د نورو ګوند و خلګو سره به يې هر وخت دلائل ويل، حتى تر دې چي خانزاده په خپل کلي کي ډېر دښمنان او کم دوستان ومونډل. د خانزاده مبارزه د قام او وطن مبارزه وه، ګوند هم ورځ په ورځ مخ په وړاندي روان ؤ . د چاروا کي جنګ په ختمېدو سره د خانزاده ګوند ډېر زيات متحرک شو. هره ورځ په کليو کي غونډې، خلګ دې ته تيارول چي زموږ د قام سره له ډېره وخته ناروا سلوک، او مورنۍ ژبه مو صرف تر کورونو پوري محدوده ده، دا ژبه بايد چي د نورو ژبو غوندي د سرکار او دربار ژبه وګرځول شي. په مکتب کي دي د درس ذريعه شي چي بچي مو په خپله مورنۍ ژبه علم حاصل کړي. خانزاده د سياست سره سره د ادب له لاري هم د قام غږ و نورو قامي وګړو ته رسول خپله فريضه ګڼله. په ګوند کي د خانزاده ډېر زيات احترام کېدو. هر قسمه مشوره به ورسره کېده. دۀ د قام ځوانان په قامي تحريک او مبارزه پوهه کړل. نۀ به يې شپه معلومېده او نۀ به يې ورځ، د ګوند د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملګرو سره به د هغو په ستونځو کي تر وروره زيات ورنـزدې ؤ. يعني د ګوند ملګري به دهٔ ته تر پلار او ورور ورتېر وو. د دهٔ و فعاليت ته چي کله د نورو ګوندو خلګو وکتل نو يې دهٔ ته په خپل ګوند کي د شاملېدو بلنه ورکړه او ورسره د هر هغه انعاماتو قول هم ورسره وکړو کوم چي و هر انسان ته ضروت وي. زما په ياد دي د دهٔ به هغو خلګو ته دا ځواب ؤ چي زهٔ خدای د دې د پاره پيدا کړی يم چي زهٔ د خپلي مورنۍ ژبي ، خپلي خاوري او د قام خدمت وکړم.

څو مره اخلاص ؤ د دهٔ په ځواب کي . واقعي خانزاده په قام او وطن مئين څوک ؤ. دهٔ هيڅکله هم خپله نظريه نهٔ شوه بدلولای. پر خپله نظريه کلک ولاړ ؤ.

وخت ورو ورو تېرېدو، خانزاده هم خپلي قامي مبارزې ته دوام ورکړی ؤ. دهٔ به د خپل ګوند شوارونه پر دېوالونو ليکل، کله به داسي هم وشو چي پوليس به راغلل او دی به يې تهانې ته بوتلی. بيا چي به ملګري په دهٔ خبر شو نو به يې د تهانې را خلاص کړو.

په هېواد کي د تهول تهاکني وخت راغی، خانزاده په دې تهاکنو کي د خپل ګوند د برياليتوب

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هکله ډېر زیات سترې شو . د خانزاده ګوند په ټول هیواد کي زیاتي چوکۍ تر لاسه کړې، اوس نو د خانزاده ارمانونه په پوره کېدو وې. زما یاد دي چي دۀ به خپلو ملګرو ته ویل چي اوس موږ خپل ملي اهدافو ته نزدې شو . اوس به زموږ مورنۍ ژبه سرکاري او درباري شي. اوس به زموږ په غرونو او رغونو خپل واک او اختیار وي. اوس به موږ په دې هېواد کي یو ازاد قام یو . موږ به هر وخت خپله ازادي لمانځو .

وخت په تېرېدو ؤ . خانزاده د ګوند د ملګرو سره د قام په خدمت کي مامور ؤ چي ناڅاپه په ګوند کي یو داسي بدلون راغی چي خانزاده یې هک پک کړو . په ګوند کي د ملګرو تر منځ د مفاداتو جنګ پېل شو . د ګوند رئیس او نظریاتي ملګري چي خانزاده هم یو یې ؤ یو وې خوا ته او نور مفاداتي ملګري بلي خوا ته شول. یو پر بل یې تعمتونه ویل پېل کړل. د ګوند ملګرو د یوبل و ګرېوانونو ته لاس واچوو . رشوتونه، سفارشونه منځ ته راغلل. نظریه تر پښو لاندي شوه. نظریاتي ملګري نظراندازه شول. هغۀ ملګري مختته شول کوم چي د قامي مبارزې په الف او ب نۀ ؤ خبر . تحریک په دوو برخو

(c) ketabton.com: The Digital Library

تقسیم شو. په داسي حالاتو کي خانزاده یوازي پاتې شو. د پلار مرګ، د مور مرګ، واړه واړه ماشومان په میراث کي ورپاتې شول او ورسره ورسره بېروزګاري هم.

زما یاد دي هغهٔ خانزاده چي ډېر ښهٔ تعلیم یافتهٔ وُ بهکله بېلچې ته لاس کړو او کله به یې د خلګو په کورونو کي کار کاوو او کله به یې په ډېران خپله روزي کتله. د خانزاده غوندي مخلص، با همت او تعلیم یافته کارکن د خلګو د خندا شو. کله چي به خانزاده په کلي کي تېرېدو نو د کلي خلګو به پسې خبري کولې چي هغهٔ دی د قام مبارز روان دی. قام او وطن راګټي. خانزاده تر دې حده ورسېدی چي دهٔ په نشو لاس پوري کړ. د ګوند رئیس تر خپله کوره پوري محدوده شو. کله یې هم دا پوښتنه ونهٔ کړه چي زما په ملګرو څهٔ تېرېږي.

هغه ملګري کوم چي په دې ګوند کي د مفاداتو د پاره شامل شوي وو ورځ په ورځ یې مالي ترقي کوله. کله چي به خانزاده سره مخامخ شول نو به یې ورته ویل چي راځه زموږ ملګری شه تهٔ به هم په کي ترقي وکړې. زما یاد دي د خانزاده به ډېر ښکلی ځواب وُ چي زهٔ قام دوست یم، قام دښمن نهٔ. ما دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګوند په خپلو وينو ترڅای دا ځای رارسولی دی، زهٔ هيڅکله هم نهٔ خرڅېږم. د ګوند د مشرانو د خبرو په وجه کومې چې به په ماضي کې کېدلې د دهٔ دمذهبي عالمانو سره نفرت پيدا شوی ؤ. حالانکه خانزاده خپله د ډېرو عالمانو شاګرد پاته شوی ؤ. اوس نو خانزاده حېران ؤ چې نهٔ د قام شوم او نهٔ د امام.

پلار خدای بخښلي به يې هر وخت ورته ويل چې بچيه ! دا دنده پرېږده، يو کار او کتار و ځان ته وګوره چې سبا د چا و لاس ته مجبوره نهٔ شې. زما ياد دي خانزاده به خپل پلار ته ويل چې پلاره ! تر هغو چې دا خپل لوبدلی ، ترټلی قام مې په خپلو پښو نهٔ وي درولی زهٔ ځنګه کار وکړم، هان کله چې دا قام خپل ملي اهداف ته ورسېږي نو بيا تهٔ ګوره چې زما د پاره ګوند څهٔ نهٔ کوي. زما يقين دی چې ګوند به ما نهٔ هېروي.

پلار غريب يې په دې اسره کې چې زما د زوی ګوند به زما زوی لوی افسر جوړ کړي خاورو ته ولاړی.

خانزاده هم نهٔ ؤ ملامت. هغه ته د ګوند بعضې مشرانو دا اسره ورکړې وه چې ځنګه ګوند د اقتدار چوکۍ ترلاسه کړي نو اول به ستا د روزګار

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسئله حل کوي. خو افسوس د ګوند ملګري چې د اقتدار و چوکۍ ته ورسېدل نو خانزاده او د خانزاده غوندي نور نظرياتي ملګري يې هېر کړل.

نن و خانزاده ته د پلار خبري ورپه ياد ي شوې. هغه د کلي په يو لوی ډېران ناست دی او ماته دا خبري کوي. خانزاده وای چې کشکي ما د پلار خبره منلې وای نو نن به زۀ داسي خوار نۀ وای. د خانزاده جامې څري، لڅي پښې او ببر سر ماته مخامخ ناست دی. ما ورته د خوراک څيزونه راوړي دي خو خانزاده بضد دی چې ما له يو څه پيسې راکړه چې زۀ پوډر په اخلم. ټول وجود مې درد کوي. هغه بيا داسي ګويا کېږي چې ! دا نن زۀ ملګرو ته بيګانه يم، دا زما سزا ده چې ما د پلار خبره نۀ ده منلې. د دې خبري سره سم د خانزاده د سترګو اوښکي راغلې، د خوراک څيزونه يې يوې خوا ته کېښودل او د ډېران نه ولاړ شو. ما ورته ويل چې خانزاده چېري ؟ دا خو وخوره، دا مې تا له راوړي دي. دۀ هيڅ ځواب نۀ کړو را او يوې خوا ته روان شو او د کلي په يوه لويه مرداره (ګنده) ناله کي کوز شو.

هغه تعليم يافته ځوان چې شل کاله يې د قام په خدمت کي تېر کړي وُ ، نن څومره بې وسه او بې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوستهٔ. ټول علم او ادب یې د نشو په لوګي کې دود کړی ؤ. زهٔ نهٔ پوهېږم چې د دې ذمه وار به څوک وي، ګوند که د دهٔ راستي؟ او زهٔ نهٔ پوهېږم چې د خانزاده انجام به څهٔ وي.

20,01,2016
کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوړ وجود

د ۱۹۹۹ د دسمبر د ژمي یخه شپه ده. کرم خان په خپله کوټه کي و انګېټې ته ناست دی. د انګېټې و شا و خوا ته د دۀ اتۀ (۸) ماشوماني لوښي را ټولي دي. انګېټې سړه ده، د بانديي له کوټې د سپيني واوري څادر خور دی. د دۀ مشره لور نائله چي د څوارلسو کالو ده په انګېټې کي د اور د بلولو په هڅه ده. د نائلې اووه خوندي چي په کي يوه يخ وهلې ناروغه ده د نائلې او د انګېټې په خوا متوجه دي. په کوټه کي يوه تتته ډيوه دا وخت خپله اخري ساه ورکوي. د ماشومانو خوندو ترپزو يې له يخه اوبه (ګنګ) روان دي. نائلې په انګېټې کي څه زاړه بوټان (ګوټونه) اچولي دي، خو هغه د بلېدو نوم هم نۀ اخلي. پلار کرم خان يې هم د څو ورځو راهيسې ناروغه دی. کار او کتاري يې له تېرو دوو (۲) مياشتو وچ ولاړ دی. هيڅ يو داسي لار نۀ ويني چي هغه دي د ځان او د بچو درملنه وکړي. ماشومانو له سهار راهيسې هيڅ نۀ دي خوړلي. په کور کي چي څه وو هغه تمام شوي وو. کرم خان هم له ډېره نيستۍ هر وخت په خشم ؤ. اوس هم دی و نائلې ته په خشم ؤ، خو د خُلې يې څه نۀ باسل.

اخر د برداشت ماده يې وچاوده او پر نائلې يې خُله خلاصه کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له مازدیگر راهیسي په دې یوه اوراخته یې، یو اور نهٔ شي بلولای؟ دومره بې کاره جینۍ ما په خپل ژوند نهٔ وه لیدلې، کله دا تهٔ چې یې. ټوله ورځ په کلي ورکه یې، یو بوټۍ دي کورته را نهٔ وړو، نهٔ د پلار خیال درسره دی او نهٔ د ماشومانو خوندو.

بابا ! زهٔ څهٔ وکړم، بوټان لامده دي، د اورکوټۍ (ماچس، باکس) مي په تمامه کړه خو هیڅ کار نهٔ کوي.

ځواب خو دي داسي ایزده دی، خو یو اور نهٔ شې بلولای.

بابا ! ما کله ځواب درکولو.

بس، بس، ډېره مخته مهٔ کېږه، د پلار مخته خبري کوې، شرم، حیا هر څهٔ دي غور ځولي دي.

ما داسي کومه خبره وکړه چي تهٔ راته په قهر شوې؟

وایم خُله دي بنده کړه گني درولاړېږم، کرم خان په قهر کي ورته اوویل.

سمه ده، راشه بیا یې خپله بل کړه، دا میراث اور.....

د دې خبري سره سمه نائله د انگېټۍ له مخه ولاړه شوه. پلار چي یې دا وکتل نو ژر پسې را ولاړ شو. نائله یې د وېښتانو ونیوله او په مخ یې ورته څاپېړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

برابري کړي. د پلار چيغې شور و شوې چې، تهٔ ماته ځواب راکوې، ماته ځواب. د دا چيغو سره نائله په څاپيړو وهي. په کوټه کي ناست ماشومان هم چيغې شروع کړي. په کوټه کې يوه لويه واوېله جوړه شي، په دې حال کې ډيوه هم خپل انجام ته ورسېږي. ځنګه چي ډيوه ګل شوه نو په کوټه کي يوه چيغه شي. دا داسي چيغه وي لکه څوک چي يو ماشوم په چاړه يا په يو داسي څيز ووهي چي هغهٔ ځای په ځای شي. دې چيغې په کوټه کي خاموشي راوسته. پلار کرم خان ژر د ډيوې په خوا منډه کړه. پښه يې په يو پروت وجود کي ونښته او پړمخ وغورځېدو. خو بيا يې هم و ډيوې ته ځان ورسوو. ډيوه يې د تاخچې نه راواخسته او د انګېټې خوا ته راغی. د اور کوتي يې ترلاسه کړه، او د ډيوې په بلولو کي بوخت شو. لګيا، لګيا اخر يې ډيوه بله کړه. د ډيوې په رڼا کي چي يې په کوټه کي وکتل نو يو سوړ وجود د دهٔ په مخ کي پروت ؤ. د کرم خان سترګي رډي راوختې. په کراريې وجود وښوروو خو هيڅ ځواب نهٔ ؤ. کرم خان چي دا وکتل نو ډيوه يې په ځمکه وغورځوله او د کوټې نه په منډه دباندي ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سـوړ وجـود د چـا ؤ ؟ د نـائلې ؤ کـه د نـائلې د بلـي خـور ؤ. کـرم خـان لـه دې غمـه ځـان خـلاص کـړو او لـه کـوره وتښتېدو. خو سوړ وجود د چا ؤ ؟

سـهار د محلـې خلـګ د کـرم خـان پـر کـور راټـول وو. یـو سـوړ وجـود یـې پـه کـټ کـې اخسـتی د اديـرې پـه خـوا روان شـول. پـه کـور کـې داسـې څـوک نـهٔ ؤ چـې د دې سـوړ وجـود پسـې یـې ژړلـي وای. ماشـومانو تـه د محلـې خلګـو د خـوراک څیزونـه راوړي ؤ او د اور نګېټهـۍ یـې هـم ورتـه بلـه کـړې وه. ماشـومانو خپـل خـوراک کولـو او د انګېټهـۍ و مـخ تـه ناسـت اخـوا دې خـوا یـې کتـل چـې دا خلـګ زمـوږ کورته ولي راغلي دي ؟

خـو هغـه سـوړ وجـود د چـا ؤ ؟ نائلـه څـهٔ شـوه ؟ ایـا نائله د کوره وتښتېده که خدای مهٔ کړه.......؟

21,01,2016
کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لويه ګناه

ډېرپـه کـراره کـراره د پيـر اغا جـان د حجـرې پـه خـوا روان سدو جـان چـي پـر مـخ يـې د مايوسـۍ اثـار لـه ورايـه ښـکارېدل، څـادر پـه ووږ، تـوري څپلـۍ، تـور واسـکټ (سـدرۍ) هغـه هـم لـه ګـرده ډک، جـامې يـې خرينـي، بـس کـه ؤ نـو هغـۀ ژونـدی ؤ. د پيـر اغا جـان و هجـرې تـه ورغـی، چـي کتـل يـې د پيراغاجـان سره نـور مريـدان هم ناست ول. سـدو هـم يـوې خـوا تـه د حجـرې پـه يـوه کـونج کـي غلـی خپـل پـه سـوچو کـي ډوب کښېنسـتی. پيـر اغا جـان هـم يـو وار د سـترګو پـه کونجـو کـي سـدو تـه وکتـل. بېرتـه د مريـدانو خواتـه متوجه شو.

لـږ سـاعت وروسـته مريـدان هـم يـو يـو تـول رخصـت شـول. اوس نـو يـو پيراغاجـان او سـدو جـان پـه حجـره کـي يـوازي پـاتې شـول. سـدو خپـل پـه سـوچونو کي ډوب ؤ چي پيراغاجان په غږ کړو.

سدو جانه چېري په سوچو کي ډوب يې ؟

هـان ! يـو ځـای نـۀ اغاجانـه، بـس دغسـي. سـدو نـابېره اخـوا دې خـوا وکتـل او پيـر صـاحب تـه يـې پـه سړه اسوېلۍ ځواب ورکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته زما ښنګ ته راشه، پیرصاحب و سدو ته خپل خوا ته د راتللو اشاره وکړه.

سدو هم په کراره ورولاړ شو او د یوه ناروغه غوندي د پیرصاحب څنګ ته ورغی او مخامخ پیر صاحب ته کښېنستی.

سدو جان چې د درو ورونو تر ټولو کشر وروړ ؤ، پلار یې یو کال مخکې له دې د نیا سترګې پټې کړي وې او د مور سوری یې لا په سر ؤ. دوې خوېندې یې د اکا و زامنو ته ودې وې، چې هغه تر دۀ مشرې وې. دی تقریباً د اتۀ ویښت کالو ؤ. دوه کاله مخکې یې د خاله د لور رېښمینې سره وادۀ کړی ؤ. دی د دې وادۀ څخه خوشحال نۀ ؤ. د وادۀ نه مخکې دۀ ډېرې نارې وکړې چې زۀ دا وادۀ نۀ کوم. خو ورونو ورسره نۀ ومنله او د رېښمینې سره یې وادۀ ور وکړی. دوه کاله په ډېره پرېشانۍ او سوچونو تېر شول. اوس نو سدو جان سم وامې شوی ؤ. په کور کې یې وخت نۀ تېرېدو. د ملګرو سره به د پخوا په شان سېلو او تماشو ته نۀ تلو. تنهائي یې په برخه شوې وه. خو یو داسې ځای ؤ چې هلته دۀ سکون موندلی شو، او هغه د پیر صاحب حجره وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کـور ودانـه رېښـمینه هـم د دۀ پـه دې رویـه ډېـره پرېشـانه وه. هغـې چـې بـه هـر څـه کوشش وکـړو چـې دا معلومـه کـړي چـې سـدو ولـې پرېشـان حـال دی نـو سـدو جـان بـه ورتـه وویـل چـې زۀ پـه یـوه لویـه ګناه اختـه یـم. هغـې بـه بیـا پوښتنه ځینـي وکـړه چـې دا څنګـه ګنـاه ده چـې کفـاره یـې نـۀ شـي کېـدای. دۀ بـه ورتـه ویـل چـې وخـت بـه راځـي چـې زۀ بـه د دې ګنـاه کفـاره ادا کـوم. مـور، وروڼـه، ورېنـدارګاني، خوېنـدي ، خېـل او خپلـوان ټـول سـدو تـه پرېشـانه وو. چـا بـه ویـل چـې رېښـمینه یـې نـۀ ده خوښـه. چـا بـه ویـل چـې پـه بلـي یـوې جینـۍ مئـین دی، چـا بـه ویـل چـې تعویزونـه پـه شـوي دي. چا به څۀ چا به څۀ.

نـن بیـا د سـکون پـه لټـون د خپـل پیراغاجـان و حجـرې تـه راغلـی ؤ. پیراغاجـان دی خپـل مـخ تـه کښـېنولی ؤ. دۀ تـه یـې پـه ځیـر ځیـر کتـل. پـه حجـره کـې بالکـل چوپـه چوپتیـا وه. اخرکـار پیرصـاحب دا چوپتیـا ماتـه کـړه. سـدو جانـه ماتـه ووایه څۀ کیسه ده؟

سـدو چـې سـترګي یـې پـه ځمکـه کـې ښـخي کړي وې په کراره د پیر صاحب په خوا پورته کړې.

اغاجانه ! څۀ درته ووایم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغـه چـي سـتا پـه مـخ ښـکاري او د زړهٔ نـه دي خُلـې تـه نـهٔ راځـي، پیـر صـاحب پـه ځـواب کـي ورتـه وویل.

اغاجانـه ! ماتـه داسـي ښـکاري لکـه چـي زهٔ پـه یوه لویه ګناه اخته یم.

لویـه ګنـاه؟ پیـر صـاحب پـه دې خبـره لـږ بیـداره شو او حیران هم.

هو اغاجانه لویه ګناه.

زهٔ پوهه نهٔ شوم دا تهٔ څهٔ وایې؟

اغاجانـه ! نـهٔ پـوهېږم چـي دا زمـا وام دی او کـه رښـتیا . ماتـه داسـي ښـکاري لکـه چـي زهٔ پـه ګنـاه اختـه یـم، د دې خبـري سـره سـم د سـدو د سـترګو نـه غټـي اوښکي رواني شوې.

سـدو جانـه ماتـه سـم حـال ووایـه، مـا سـم پـه خبـره پوهه کړه چي اخر کیسه څهٔ ده؟

اغاجانـه! زهٔ تـا څنګـه پوهـه کـړم، زهٔ خپلـه نـهٔ پـوهېږم چـي څـهٔ کیسـه ده، تـهٔ راتـه ووایـه چـي د دې وام څه درملنه شته او که نهٔ؟

ګـوره سـدو جانـه ! تـر هغـو چـي مـرض نـهٔ وي معلـوم شـوی د دنیـا یـو طبیـب هـم درملنـه نـهٔ شـي کـولی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تـهٔ مـا پـه کیسـه پوهـه کـړه، کېـدای شـي چـي زهٔ سـتا د زړهٔ دا وام وباسم.

اغاجانـه ! زهٔ تـا ځنګـه پـوه کـړم، زهٔ خځلـه نـهٔ پوهېږم چي لـه مـا سره څـهٔ کیسـه روانـه ده. سدو پـه سـړه اسـوېلي دا خبـره ورتـه وکـړه او د یـو سـتړي مسـافر غوندي د خپل ځایه ولاړ شو .

سدو جانه چېري؟

ځـم اغاجانـه ! لالـه ویـل چـي اغاجـان تـه وایـه مابنـام بیـا ډوډی تـه راشـه. زمـا د ورېـرې کـوزده ده، سـدو پـه تلـو کـي دا خبـره ورتـه وکـړه او د حجـرې نـه ووتو .

پیرصـاحب هـم پـه سـوچو کـي شـو چـي دا پـه سدو څهٔ شوي دي.

د سـدو جـان پـه کـور کـي نـن ډېـری وو. خالـه ګـاني، تـروري ګـاني، خوینـدي، خـورلڼي، ماشـومان، سـم د وادهٔ مـاحول ؤ. د مابنـام د لمانځـه وروسـته د سـدو مشـر ورور اختـر جـان چـي د کلـي خلګـو اختـری ورتـه ویـل کورتـه د خـوراکي څیزونـو سـره راغـی. خپلـي کـور ودانـي تـه یـې غـږ کـړو . هغـه سـم دسـتي لکـه مینځـه ورتـه حاضـره شـوه. څیزونـه یـې و هغـې تـه ورکـړو، او د سـدو پوښـتنه یـې ترېنـه وکـړه. هغـې پـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواب کې ورته وویل چې هغه خو له سهاره وتلی دی. اختری بېرته د حجرې خوا ته وګرځېدی. د سدو د مور په کوټه کې دوې سپین سري ناستې مجلس یې کاوه، څنګ ته یې د سدو مور پر لمانځه ولاړه وه. د سدو مور ډېره بختوره ښځه وه. هر وخت به په عبادت مشغوله وه.

اوس هم دا په لمانځه ولاړه وه چې دا سي خبره یې تر غوږ شوه چې په لمانځه نۀ شوه پوه. د رکوع په ځای سیدها سجدې ته ولاړه، او د یوې سجدې نه پس یې سلام وګرځاوه.. دا ژر را ولاړه شوه او د سپین سرو ښځو په څنګ کې کښېنسته.

آخوري ! دا تا چې اوس زما د زوی په هکله کومه خبره وکړه دا رښتیا دي؟

هو خوري ! دا رښتیا دي. زۀ خو نۀ وم خبره چې تا خپله خورځه رېښمینه سدو ته غوښتې ده. زما خو دا فکر ؤ چې تا به په پردیو کې و زوی ته جینۍ غوښتې وي.

دا تۀ څۀ وایې؟ د سدو مور په ژړا ورته وویل.

خوره ! زۀ د دې خبرې شاهده یم، سپین سري ورته وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېدای شي چې تهٔ غلطه شوې یې، کېدای شي چې تا بل څوک لیدلي وي، د سدو مور خو اوس سمه لېونتوب ته برابره شوه.

کشکي دا درواغ وای، خو خوره ! اوس دا وخت د ویر نهٔ دی، د دې ګناه ځان خلاص کړئ...... سپین سري د نصیحت په توګه ورته وویل.

زما خو دي کور راسپېره کړئ، اوس به څهٔ کوم، سدو جان هم نن سبا تریو تریو کېږي.... د سدو مور په ژړا ورته وویل.

بس خوري ! مشر زوی دي را وغواړه او ژر دا پرېکړه وکړه.

لږ ساعت پس د سدو مور خپلي اوښکي د ټکري په پلو پاکي کړې او د کوټې نه ووته. ماشوم یې حجرې ته ولېږی چې ورشي اختري ته غږ کړي. لږ ساعت وروسته اختری هم راغی. مور او زوی دواړه یوې خلاصې کوټې ته ننوتو او د کوټې دروازه یې د ځان پسې بنده کړه.

لږ ساعت پس اختری او مور د کوټې نه راووتو. اختری سیدها د مور کوټې ته ولاړی، هلته ناستې سپین سري نه یې پوښتنه وکړه چې، واقعي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا کیسه رښتیا ده؟ هغې هم سم د لاسه پر قرآن قسم ورته وکړی. اختري هم پوخ زړۀ ته ولوېدو چي ورور مي په ډېره لویه ګناه اخته دی.

مور غریبي یې په ژړا ورته وویل چي ! زویه اوس به څۀ کېږي؟ د سدو جان ژوند خو تباه شو.

موره! تۀ صبر وکړه . هسي هم نن د خوشحالۍ ورځ ده. خلک را روان دي خلاصه کوي. دا کیسه به سبا ته پرېږدو.

سمه ده ، خو داسي لاره یې وباسه چي زوی او نږور مي بېرته د دې کور شي... د سدو مور په ژړا ورته وویل.

اوس تاسو چاته دا خبره مۀ کوئ، تر سبا ټول په خُله لاس ونیسۍ، اختری د دې خبري سره سم د حجرې په خوا روان شو.

لږ ساعت پس په کور کي داسي ماحول جوړ شو چي هر ځای دوې یا درې ښځي ولاړي غلي غلي ږغېدلې. ټول خبر شو. که څوک نۀ وو خبر نو هغه سدو او رېښمينه وه.

رېښمينه د مېلمنو په خدمت کي لګیا په هیڅ خبر نۀ وه، خو کله کله به یې فکر وکړو چي دا ښځي ماته ولي داسي په شکمن نظر ګوري؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلتــه پــه حجـره کــي مېلمانــه راغلــل. د مېلمنــو سـره څـو ښـځي هـم وې چـي کورتـه راغلـې. سـدو هـم خدای خبـر لـه کومـه راښـکاره شـو، د مېلمنـو پـه خدمت کــي دواړه خاونـد او ښـځه داسـي لګیـا وو لکـه چـي د دې کـور نـوکران. چـي کلـه بـه د سـدو مـور پـه سـدو یـا پـه رېښـمیني سترګي ولګېـدې نـو بـه غلـې پـه ژړا شـوه. د اختــري د لــور خلاصــه وشــوه، څلــور لکهــه کالــداري (روپــۍ) یــې ولــور کېښــود. خلــک د ډوډۍ وروســته ســره د دســمال ولاړل. د کــور خلــک، خالـــه ګـــاني، ترورګــاني، خوېنــدې، خــورلڼي ټــولي پــه کوټــو ســره ننــوتې. نارینــه مېلمانــه پــه حجـره کــي ســره ځــای شــول. ســدو خپلــي کــوټې تــه ورغــی خــو لــږ ســاعت ورســته د ســدو مــور د ســدو و کــوټې تــه راغلــه، ســدو یــې د ځــان سره خپلي کوټې ته بوتلی.

نــن تــهٔ زمــا پــه کوټــه کــي پرېــوزه، هلتــه ســتا پــه کوټــه کــي ښـځي پرېـوزي. د ســدو مــور و ســدو تــه پــه مینه وویل.

ســدو هــم بــې د څــه پوښــتني یــوې خواتــه اواري بســترې تــه ځــان برابــر کــړو او ویــده شــو. هلتــه رېښــمینه پرېشـــانه وه چـــي ســـدو چېـــري ورک شـــو. پـــه ســـوچو سوچو خوب ورغی او ویده شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سحار چي کتل د کلي ملا، د رېښميني پلار نبي جان اکا، د اختري دوی په حجره کي د اختري، سدو او د ورونو سره ناست دا سي خبري يې کولې.

ملا: اختر جانه تهٔ دا سي وکړه چي هغه سپين سرې راوغواړه چي مور د هغې نه خپله پوښتنه وکړو. کېدا ی شي چي بله کيسه وي.

سمه ده ملا صاحب، زهٔ يې اوس درته راولم.

اختری ولاړ شو او کورته ولاړی. لږ ساعت وروسته بېرته کوټې ته راغی او ورسره هغه د پرون ماښام سپين سرې هم وه کومي چي اختري ته قسم خوړلی ؤ.

موره ستړې مهٔ شې.

خېر يوسې ملا صاحب.

آښه موره ! دا راته ووايه چي تا واقعي سدو جان د رېښميني د مور په غېږ کي ليدلی ؤ چي هغې شيدې (پی) ورکولې.

زهٔ پر دې خبره قسم کوم. زهٔ به ولي د بل چا کور خرابوم. ما په دې خپلو سترګو اوليدل چي د رېښميني مور کومه چي د سدو جان خاله وه خدا ی دې وبخښي يې شيدو (پی) ته اچولی ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مـوره تـهٔ د دوی څـهٔ یـې؟ مـلا صـاحب سـوال ځیني وکړو.

زهٔ د دوی هـیڅ نـهٔ یـم. زهٔ کلـه نـا کلـه د ډېـري مـودې پـس دلتــه راشــم. د ســدو جــان مــور زمــا د پېغلتـوب نـه دینـي خـور ده. سـپین سـري پـه ځـواب کـي ورته وویل.

تـهٔ دا دومـره مـوده چېـري وې؟ مـلا صـاحب بیـا سوال ځیني وکړو.

مـلا صـاحب زهٔ د تېـرو پنځـو کـالو څخـه د لـور کـره وطـن تـه تللـې وم. هلتـه لـږ ناروغـه شـوم. د سـدو مـور حـال راکـړی چـي راشـه زهٔ بـه دي دلتـه درملنـه وکړم.

سـمه ده مـوره، تـهٔ اوس تللـې شـې. مـلا صـاحب ورته وویل.

دې خبـري د سـدو پـه کـور کـي د مـاتم غونـدي ماحول جوړ کړو.

مـلا صـاحب! اوس بـه څـهٔ کېـږي؟ اختـري د مـلا صاحب نه سوال وکړو.

څـهٔ بـه کېـږي، سـدو بـه دا ښـځه پرېـږدي. ولـي چـي دا د سـدو رضـائي خـور ده، او د خـور سـره نکـاح نـهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شـي کېـدای، دا ډېـره لويـه ګنـاه ده، مـلا صـاحب پـه ځواب کي ورته وويل.

نـابېره د سـدو سـره پيـر اغاجـان هـم کـوټې تـه راغـی، پيـر اغاجـان د سلام و دعـا نـه وروسته پـه مجلـس ځـان خبـر کـړو. اختـري نـه يـې اجـازه واخسـته چـي تـهٔ يـو وار هغـه ښـځه لا راوغـواړه زهٔ يـوه پوښـتنه ځنـي کـوم. اختـري هـم د پيراغاجـان خبـره پـر ځـای کـړه او ولاړی هغـه سـپين سـرې ښـځه يـې بيـا راوغوښـته. کله چـي سـپين سرې راغلـه نو پيـر اغاجان چي وليدلـه څـه شـک ورپيـدا شو نو يې پوښتنه ځني وکړه.

ادې! په وطن کي څهٔ حال ؤ؟

څهٔ درته وو وايم، مرګونه ډېر وو.

خـدای دي د مـړو سـره ښـهٔ وکـړي. دا راتـه وو ايه نېک اغاجان پېژنې؟

هـو خـود يـې پېـژنم، څـو کالـه لـه مخـه لـه دې ځايه وطن ته ولاړی.

څنګه وو؟

د خدای په فضل هغه ښهٔ ؤ.

کله کله ورځې؟

هـو خـود، چـي راتلـم يـو وار ورښـکاره شـوم. د لمسي تاويزونه مي پر هغهٔ دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو وخت دي کېږي چي وطن ته تللې يې؟

دوه کاله کېږي.

ټول ناست خلک او ملا صاحب د دوی دواړو خبرو ته حيران وو چي دا بيا څنګه پوښتني دي.

پير اغاجان و ټولو ته مخ راواړوی او وې ويل چي؛

دا سپين سري درواغ وايي. نيک اغاجان څلور کاله له مخه په يوه دهماکه کي شهيد شو. زۀ يې جنازې ته ورغلی وم.

ملا هم پريشان غوندي شو چي څۀ کيسه روانه شوه.

پيراغاجان پر سپين سري مخ راواړوی او ورته يې وويل.

څله د خدای بدبختي د خلکو جوړ کورونه ورانوې. څۀ درپېښه ده؟

د سپين سري ژبه بند شوه، سترګي يې رډي راوختې، دهيڅ ويلو توان يې نۀ درلود.

پير اغاجان پر ملا مخ راواړوی او لږ په غصه يې ورته وويل.

او ملا صاحب! تۀ څۀ بلا وهلی وې چي سم د لاسه دي فيصله صادره کړه. لږ د خدايه ووېرېږه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لــومړی خــو معلومــات وکــړه چــي دا ښــځهٔ دروا غ وايــي که رښتيا.

پر اختري يې مخ راواړوی چي

اخترېــه! دا ســپين ســرې ســم دســتي لــه کــوره وباسه او ائينده خيال کوه چي داپه دې کور کي پرې نږدې.

تــهٔ د کــور وايـــې والله کــه پــه دې وطــن رانــه وګرځي. اختري په جذاباتي انداز وويل.

د کــور زنــاني چــي پــه دې خبــرو خبــري شــوې نــو ډېــري زيــاتي خوشــحالي شــوې. او يــو بــل تــه يــې ســره ويــل چــي پيراغاجــان پــه څــو خبــرو د ســپين ســري دروا غ ونيول.

د رېښـــميني د دوو کـــالو پرېشـــاني پـــای تـــه ورســېده او د ســدوجان د زړهٔ بــوج هــم ســپک شــو او د يوې لويي ګناه نه خلاص شو.

ســـپين ســـرې هـــم غلـــې ولاړ شـــوه او د کـــوره ووتــه. بيــا چــا دا پــه کلــي کــي خــو لا پرېــږده پــه وطــن کــي هــم نــهٔ وليــده. خــو دا تــر اخــره نــهٔ شــوه معلومــه چــي ســپين سري دا ولي وکړل.

21,03,2016
کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د يوې شپې سفر

له ډېره وخته مې دا خواهش او ارمان ؤ چې دوبۍ ته ولاړ شم او هلته ښې پيسې وګټم. د پلار قرضې ، د مشر ورور وادهٔ او خپل سباوون ښهٔ برابر کړم.

د خداى کارونه دي، هغهٔ ورځ راغله چې زما د دوبۍ ويزه ولګېده. ټول کور خوشحاله ؤ. خو مور ، مور مې ډېره خفه وه. ولې به نهٔ وه خفه، د هغې د زړهٔ ټوټه ، يعنې زهٔ د هغې څه جدا کېدلم. هغه هم د شپږو کالو د پاره. خير، د دوبۍ جهازونه په ټول هېواد کې هغه وخت د کراچې څه تلل. کراچې د سندهـ ولايت ډېر لوى ښار دى، ولې د کراچې هوائي ډګر (ائيرپورټ) بين المللي (انټرنيشنل) ؤ. زهٔ يو ماخوستن د کوټې بس اډې ته ورغلم. هلته مې د کراچې د تلو د پاره په يوه بس کې ټکټ واخستو. لږ ساعت پس زهٔ په بس کې ناست وم، او هغه د خپل منزل کراچې په لور روان شو. په بس کې بېخي کم خلک ناست وو. زما د ځنګ چوکۍ خالي وه. په دا بل ځنګ کې مې چې د لارې په دا بلې خوا په چوکيو کې يوه زنانه او ورسره يوه ښکلې ماشومه چې تقريباً د څلورو کالو وه، ناست وو. بس روان ؤ د خپل منزل په لور. زما د ځنګ د چوکۍ زناني کله کله زما خوا ته کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشومي خو بالکل له ما سترګي نهٔ اړولې. ډېره ښائسته ماشومه وه. تور وېښتان، غټې غټې توري ښائستې سترګي، نازک ښکلي لاسونه، بالکل د يوې شهزادګۍ غوندي ښکارېدله. زما سره د واسکټ په جېب کي څو خوږې (ټافياني) وې، ما يوه خوږه د جېب نه را وايسته او ماشومي ته مي ونيوله. ماشومي هم د ستي ورلاس کړو او خوږه يې رانه واخسته. ورو ورو ماشومه له ما سره مانوسه شوه. تقريباً د څلورو ساعتو پس بس د ماخوستن ډوډۍ ته په يوه هوټل ودرېدی. زهٔ هم لاندي کښته شوم. لږ هوا خوري مي وکړه، ډوډۍ ته مي زړهٔ نهٔ کېدو. بېرته واپس بس ته راغلم او پر خپله چوکۍ کښېنستم. چي کتل مي زنانه ويده او ماشومه ويښه ده. ما ماشومي ته خپل خوا ته د راتلو اشاره وکړه. هغه هم دستي راولاړه شوه او زما څنګ ته پر خالي چوکۍ کښېنسته. نور سوارليان چي راغلل نو د بس کنډېکټر (کلينډر) غږ کړو چي وګورئ څوک خو پاتي نهٔ دي؟ سوارليانو هم غږ کړو چي نا درځه له خيره.

بس هم بيا د خدای په توکل د منزل په لور روان شو. ماشومه له ما سره دومره مانوسه شوه چي سمه خندا او لوبي يې شروع کړې. تقريباً د درو ساعتو پس دا هم ستړې شوه. زما په څنګانه يې سر کېښودو او په خواږه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوب ویده شوه. ما هم څه فکر نهٔ وکړو، او په مسکی مي د ځان سره وویل چي؛ ماشوم هم د خدای له طرفه لکه فرشته داسي وي. ګوره څومره په خواږه خوب ویده ده، په دې هم نهٔ ده خبره چي دا سړی پردی دی. خو خپل ځان په هر حال کي خوشحاله ساتي. شپه په کراره تېرېده. د بس ډرائیور هم په ډېر کم اواز کي زړې اردو (هندوستانۍ) سندري لګولي وې. ما هم خوند ځني اخستی ؤ. ولي زما خپله داسي سندري خوښېدې. کله کله به مي زنانه ته هم وکتل. هغې په ځان ټکری خور کړی ؤ، او داسي بې غمه ویده وه لکه چي دا په کور کي وي. د سهار ستر ګه ښکاره شوه، سفر اوس د یو ساعت پاتې ؤ. ماشومه زما په څنګ کي په خواږه خوب ویده او زنانه پر خپل ځای ویده وه. زما سترګي د ناخوبۍ نه سرې اوښتي وې. وجود مي هم د سفر په وجه دړد کولو. خیر دا یو ساعت هم تېر شو. د کراچي بس اډې ته ورسېدو. ماشومه لا ویده وه، ما په کراره ماشومه په چوکۍ سمه کړه. زنانې ته چي مي وکتل هغه هم لا تر اوسه ویده وه. زهٔ د بس نه ښکته شوم. خپل سامان مي تر لاسه کړو. فکر مي اوکړو چي جهاز خو نهه بجې دوبۍ ته روانېږي، دوه ساعته د ارام کولو د پاره شته. درځه چي یو ځای ارام وکړم. ما خپل سامان را واخستو، دوه یا درې قدمه مي لا

(c) ketabton.com: The Digital Library

نـهٔ وو اخسـتي چـي را پسـې غـږ وشـو چـي ، اې ځوانـه! دا ماشومه دې در سنبال کړه.

ماشــومه ؟ زمــا یــودم رایــاد شــو ، مــخ مــي زر شــاته راوګرځــوو ، چــي کتــل مــي د بــس کنـډېکټـر د ماشومي سره ولاړ دی.

دا زمــا ســره نــهٔ ده. دا د خپلــي مــور ســره ده. ماځواب ورکړو.

څـهٔ وایـې؟ کنـډېکټر پـه حیرانتیـا کـي پوښـتنه رانه وکړه.

هو جانانه ! د مور سره، زهٔ یوازي یم.

لاکــن دا خــو ســتا پســې ګرځېـده ، کنـډېکټر بیـا په دې خبره حیران کړم.

وروره دا پــه ابلــي چــوکۍ ناســتي زنــاني ســره وه. هغــې لــه یــې وروله، مـا لـږ د غصـې پـه اندازکـي ورته وویل.

تـهٔ ودرېـږه ! زهٔ یـې ګـورم. کنـډېکټر د بـس خـوا تـه وګرځېـدی، بـس تـه وختـی، چـي بېرتـه راکښـته شـو نـو هغـه زنانـه هـم ورسره وه. د زنـانې مـخ نـهٔ ؤ پټ. ډېـره ښــکلې وه. هغــه زنانــه نــهٔ بلکــې پېغلــه جینــۍ ښـکارېدله. د لـږ سـاعت د پـاره یـې زهٔ ځـان تـه حیـران کــړم. زنانــه ســیدها راغلــه زمــا مــخ تــه ودرېدلــه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشومه يې د لاسه نيولې وه، او زما خوا ته يې را مخته کړه.

آ، وروره ! دا خپله ماشومه دي درګرځوه داسي نهٔ چي درنه ورکه شي. د زنانې په دې عمل او خبره زهٔ هک پک شوم، حيران وم چي زهٔ څهٔ وکړم. زنانه هم د دې خبري سره سمه بلې خوا ته روانه شوه. ما زر پسې غږ کړو، چي

آ، خوري ! دا ماشومه زما نهٔ ده، خپله ماشومه دي بيايه.

زناني زر مخ را واړوو، زما سره ؟ وروره چي ساتلای يې نهٔ شې نو بيا يې پيدا کوې څله؟ او بيا يې په نورو خلګو تپې څله؟ زهٔ عزت داره جينۍ يم، دا خپله ګناه په ما مهٔ تپه.

خوره ! زهٔ په قسم وايم چي دا ماشومه زما سره نهٔ وه، زهٔ چي پرون بس ته راوختلم دا له تا سره ناسته وه. او تهٔ وايې چي دا له ما سره ده. په دې لانجه کي خلک هم پر موږ راټول شول. د بس ډرائيور راغی او ويل يې چي ما ټوله شپه تا ته په ائينه کي کتل، دا ماشومه له تا سره وه او اوس وايې چي دا له تا سره نهٔ ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

استاد جي ! زهٔ قسم خورم چي دا له ما سره نهٔ ده. زما په سترګو کي اوښکي راغلې. په زړهٔ کي مي ويل چي دا په څهٔ غم واوښتم. زما د دوبۍ د تلو ارمانونه، ټول خاوري کېدل.

په دې منځ کي زناني داسي خبره وکړه چي زړهٔ مي بېرته راپورته شو.

ډرائيوره وروره ! د ماشومي نه پوښتنه وکړه چي دا د چا سره ده؟

زما د خُلې نه هم نا څاپه ووتلو چي ، هو، هو بالکل د ماشومي نه پوښتنه وکړه.

ډرائيور هم د ماشومي خوا ته لږ چوغ شو او په نازېې پوښتنه ځيني وکړه چي، بچيه! تهٔ د چا سره يې؟ د دې خورکۍ سره که د دې ماما سره؟

ماما سله.......ماشومي په خپلي توتلۍ ژبي په معصوميت سره ځواب ورکړو.

زما دماغ کار پرېښودو. په سترګو مي توره تياره راغله. په ځان نهٔ پوهېدم چي څهٔ رابانديې کېږي. کښېنستم په ژړا شوم، او چيغي مي کړې چي،

دا زما سره نهٔ ده، دا د دې ښځي سره ده. چي کتل مي هلته ښځهٔ نهٔ وه، هغه غائبه شوې وه. صرف ډرائيور او کنډېکټر راته ولاړ وو. مخ ته مي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشومه ولاړه د سترګو نه یې غټې غټې اوښکې را روانې وې، خو ژړا یې نهٔ وه.

استاد جي ! دا یې داسې نهٔ مني. زهٔ به ورشم، پولیس والا به راولم، هغه یې د دهٔ په پلار لا هم مني، کنډیکټر و ډرائیور ته وویل.

زما هم دا خیال دی، ورشه را یې وله.

زهٔ په هغه ځای هک پک ناست زبانګو مې بنده وه. د خُلې مې یو ګای نهٔ وتی. لږ ساعت وروسته دوه پولیس والا راغلل. یو پکې غټ بریتور زما خوا ته راغی. هغه دویم لږ اخوا ودرېدی.

آ، ډرائیوره! څهٔ کیسه ده؟

سرجي دا ماشومه د کوټې نه تر دې ځایه د دې سړي سره ده، اوس وایي چې دا زما سره نهٔ ده.

ښهٔ نو دا خبره ده. هلکه دا څهٔ وایې؟ دا ماشومه له تا سره ده؟ پولیس والا اوس زما خوا ته متوجه شو.

ما هم خپل دماغ په ځای کړی، ورته راپورته شوم، سر جي زهٔ قسم خورم چې دا ماشومه زما سره نهٔ ده . دا د یوې زنانې سره وه. هغه خدای خبر چې اوس چېرې ورکه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ډرائیـور څـهٔ وایـي؟ ماشـومه څـهٔ وایـي؟ او تـهٔ، تـهٔ څـهٔ وایې ؟ سـمه خبـره کـوه ګنـې نـو د کراچـي د جیل هوا درباندي خورم.

زهٔ بـه ولـي درواغ وایـم. ماتـه ضـرورت څـهٔ دی؟ زهٔ تـر اوسـه وادهٔ لا نـهٔ لـرم. زهٔ خـو روان یـم دوبـۍ تـه. تـهٔ زما پاسپورټ ، ویزه او د جهاز ټکټ کتلای شې.

ښـه نـو تـهٔ اغـوا کـاریـې ، ماشـومان غـلا کـوې او بهرنـي هېـوادو تـه یـې وړې. د دې واره پـولیس والا پـر خپـل اصـلیت راغـی . پـه داسي لهجـه کـي یـې دا خبره وکړه چي زما څخه هره لاره ورکه شوه.

هلکه ساونه !

جي سر.

دا درروان کـړه تهـانې تــه، هلتــه بــه د دهٔ ســره ګـورو. خـدای خبـر چـي نـوریـې لا هـم څـومره ماشـومان غـلا کـړي دي. او د سـرغنه بـه یـې هـم پتـه ولګېـږي چـي څـوک دی.

ورسـره ملګـری سـپاهي زمـا خـوا تـه راغـی. زهٔ یـې دلاسـه ونیـولم. مـا چیغـي کـړې چـي! زهٔ غـل نـهٔ یـم او دا ماشـومه زمـا نـهٔ ده، خـدای تـه وګـورئ ،زهٔ دوبـۍ تـه روان یـم، زهٔ غـل نـهٔ یـم، پـولیس والا داسـي کښـولم لکـه د ګنجـه چـي څـوک پسـه (ګـډ) واخلـي او بیـا یـې پـړی پـه غـاړه کـي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورواچوي او کښوي يې. ما هم چيغې وهلې، قسم چې زهٔ غل نهٔ يم، زهٔ غل نهٔ يم.

يو دم د کوټې دروازه وټکېده، د پلار دا نارې مې تر غوږو شوې، سترګې مې ناڅاپه خلاصې شوې،

هلکه قاسمه ! پورته شه ،د سهار لمونځ قضا کېږي، هله زر کوه پورته شه.

31,03,2016
کراچي، سنده

(c) ketabton.com: The Digital Library

انځور ګر

د کـــوټې پـــر دېوالونـــو شـــاوخوا پـــه لاس جوړشـــوي انځورونـــه لګېـــدلي وو، داســـي ښـــکارېدو لکـه چـي د کـوټې دېوالونـه د انځورونـو نـه جـوړ وي او د کـوټې چـت پـر دې انځورونـو ولاړ وي. پـه کوټـه کـي پنځـــه دېـــرش کلـــن روفـــي د رنګونـــو قلـــم او تختـــه (پليـټ) پـه لاس کـي د هـر څخـه ورک، خپـل پـه تخيـل کـــي ډوب، د رنګونـــو د ســـمندر څخـــه د خپـــل مطلـــب رنګونـه را اخلـي او يـو داسـي خيـال تـه د انځـور جامـه ورپـه غـاړه کـوي چـي د حقيقـت سـره هـيڅ تعلـق نـهٔ لـري. هغـه دومـره پـه دې انځـور جوړولـو کـي ډوب وي چـي دهٔ تـه دا احسـاس هـم نـهٔ وي چـي د دهٔ پـه څنـګ کـي ډاکټـر شـير لـه نـيم سـاعته ولاړ د دهٔ پـه انځـورګري کـي د حقيقت څهره لټوي.

دی دا انځـور لـه تېـرو څلـورو ورځـو راهيسـې د تخليـق پـه پاټـه جـوړوي، خـو خـدای خبـر چـي ولـي دی پـه دې انځـور دومـره خـواري کـوي. پـه دې انځـور کـي داسي څهٔ دي چي دی يې له هرڅه ورک کړی دی.

يـــاره ماتـــه يـــې دا يـــوه ســـترګه لـــړ کـــړه ښـــکاري، ډاکټر شير د سکوت هغه درونږ ماحول په طنز مات کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هان، څهٔ، تهٔ، تهٔ کله راغلې؟ روفي يودم شاته وګوري او د خپل د تخليق د دنيا څخه راووزي.

هو، زهٔ....

راځه ډاکټر صاحب دلته نزدې په دې چوکۍ راته کښېنه، روفي نزدې چوکۍ ته اشاره وکړه.

ياره روفي، تهٔ ماته دا ووايه چي که ما په تا پوښتنه وکړه نو ټهيک دی، ګنې تاخو بالکل د پوښتني کولو څخه قسم کړی، ډاکټر په کښېنستو کي د روفي نه سوال وکړ.

ډاکټر صاحب! ډېره بخښنه غواړم، بس لږ مصروفيات زيات شوي دي. ګنې زهٔ او ستا پوښتنه نهٔ کول، داسي نهٔ شي کېدای، روفي په مسکا کي ورته وويل او رنګونه او قلم يې يو خوا ته کېښول، ورسره په څنګ کي په يوه چوکۍ کښېنستی.

مصور صاحب! د دې دنيا راووزه، له کوره دباندي درځه او اوګوره چي د دې نړۍ خالق څنګه څنګه تخليقات کړي دي. تهٔ د دې کوټې څخه چي تهٔ په کي سهار ،مابښام ناست انځورونه جوړوې تهٔ د دباندي دنيا انځور وګوره، ډاکټر د نصيحت په توګه ورته وويل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکټر صاحب ضرور به وځم، بس دا یو انځور لا پوره کړم بیا چي تهٔ هر ځای وایې زهٔ درسره ځم، روفي په ځواب کي ورته وویل او یو نظر یې انځور ته وکتل په کوم کي چي د یوې ښځي عکس چي په اومه (کچه، خام) رنګونو جوړشوی ؤ او په هغه کي ښځه په لڅ سر ، سترګي له اوښکو ډکي په مخ رواني خو څهره یې لږ مسکی غوندي په مخ کي پر سټینډ باندي پر کینوس د جوړښت په پای کي ؤ.

یاره روفي! تهٔ د خپل تخلیقاتو ایګزیبېشن (مخ کتنه) ولي نهٔ کوې؟ ډاکټر سوال ځني وکړو.

مخ کتنه؟ یاره دا زما په وس نهٔ دي پرهٔ، او بل زهٔ خپل تخلیق و چا ته نهٔ ښکاره کوم. دا ما ځان ته جوړ کړي دي، نورو خلګو ته نهٔ.

ګوره روفي! که تهٔ د دې تخلیقاتو مخ کتنه وکړې نو به ستا نوم په نړۍ کي خور شي، او ورسره ورسره به دي مالي ستونځه هم ختمه شي.تر څو به د بل جېب ته ګورې؟

ډاکټر صاحب! تهٔ ولي په خبره سر نهٔ خلاصوې؟ زما د دغسي کیسو سره نهٔ لګېږي. او پاته شوه د جېب خبره نو تهٔ بې فکره شه، زهٔ یې له تا نور نهٔ غوارم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یاره تهٔ خو سنجیده شوې، او دا دي څنګه پر خُله راغلو چي تهٔ به وماته د جېب د خرڅ نهٔ وايې، بس دومره یاري؟

هو هو، تهٔ بیا د نصیحت په آس کښېښستې. زهٔ رښتیا درته وایم، ما له خپلې دنیا مهٔ باسه؟ د دباندي دنیا خلګو ته ما مهٔ ورښکاره کوه، زهٔ په دې دنیا کې ډېر خوشحال یم، روفي شاوخوا انځورونو ته وکتل او دا خبره یې ورته وکړه.

روفي صاحب! چي کله خدای مهٔ کړه مړ شې نو به دي د دباندي دنیا خلګ دباندي په یوه ادیره کي خاورو ته وسپاري. له دباندي دنیا تېښته نشته، په خبره سر خلاص کړه، تهٔ ځان خطا باسې، ما نهٔ شې خطا باسی.

تهٔ ډاکټر او زهٔ مصور، ځه ډاکټر صاحب څنګه چي ستا خوښه وي، خو ټول خرڅ یې پرتا دی، روفي په فېصله کن انداز کي ورته وویل.

بس نو ټهیک دی، خرڅ یې پر ما ،د ځای بندوبست یې پر ما، مېلمانه یې پر ما، خو صرف تهٔ او ستا تخلیقات به هلته حاضر وي، څنګه؟

ډاکټر صاحب یو خبره درته وکړم؟

هو، خود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکټر صاحب! زۀ د خلکو د سوالو نۀ یم، ما د خلکو سره ژوند نۀ دی کړی، تۀ داسي وکړه دا ټول تخلیقات یو سه او پروګرام په وکړه، زما ټول اختیار ستا دی.

دا خو ټهیک خبره نۀ ده، ډاکټر وویل.

ټهیک ده که غلطه، نور مي مۀ تنګوه، روفي په خبره ټینګ ودرېدی.

سمه ده، تۀ ګوره زۀ ستا تخلیق او تا تر کومه ځایه رسوم.

څو ورځي پس په یو شاندار هوټل کي د روفي د تخلیقاتو مخ کتنه جاري وه. ډېر زیات خلک چي نرینه او ښځینه وو دي انځورونو و کتلو ته راغلي وو. د دولتي ادارو لویو لویو چوکیو خاوندان، ډاکټران، د فوځ اعلی افسران یعني د هري طبقې خلک موجود وو.

ډېر اعلیٰ او ډېر ښکلی عکس، دا عکس خو بېخي ډېر د متوسط طبقې عکاسي کوي.

هو خوري، واقعي ډېر شاندار تخلیق دی، تۀ راځه مختته وګورو چي څۀ دي؟ دوې د پاخه عمر یعني تقریباً د پنځوسو کالو عمرو ښځو و یوه عکس ته ولاړي دا خبري کولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

میډم ماه جبین، دا انځور ستا نهٔ دی؟ یوې ښځې د بلې ښځې نه په حیرانتیا کې سوال وکړو.

هان، واقعي، په دې انځور کې خو زهٔ یم، دې مصور زهٔ چېرې لیدلې وم چې زما انځور یې جوړ کړو؟ میډم ماه جبین په حیرانتیا کې وویل.

میډم تهٔ د ښار د والي خور یې، کېدای شي چې یو ځای یې لیدلې یې. دویمې ښځې ورته وویل.

کېدای شي، خو بیا هم په دومره صفائي ثنګه کېدای شي؟ تهٔ درځه د دې پوښتنه د ډاکټر شیر نه وکړو.

درځه....

په خلګو کې یې ډاکټر شیر پیدا کړو. هغه یې دې انځور ته راوستو کوم چې د دې اولې ښځې سره مشابهه ؤ. ډاکټر چې دا ولیدلو نو حیران پاتې شو.

یقین مې نهٔ راځي، ستا په خیال دهٔ به تهٔ چېرې لیدلې یې؟

زهٔ څهٔ ویلای شم چې چېرې؟

محترمې، دا اتفاقاً دی، ولې چې زما دوست بالکل د خپلې کوټې نه نهٔ راوځي، د هغهٔ د کار

(c) ketabton.com: The Digital Library

سامان او اوزار هم زۀ د بازاره ورله راوړم، ډاکټر په ځواب کي ورته وويل.

که دا اتفاقاً دی نو تۀ داسي وکړه چي ماته د هغۀ د کور پته اتفاقاً راکړه، زۀ به دا پوښتنه خپله ځني اتافقاً وکړم، میډم ماه جبین ورته وويل.

محترمي، ماته تر سبا وخت راکړه، زۀ د هغه نه اجازت واخلم بیا به تاته حال درکړم. ډاکټر په سواليه انداز کي ورته ځواب ورکړو.

اجازت نو بیا ولي؟

هغه د خلکو سره ملاقات نۀ کوي. تۀ نۀ ګورې دی خپله په دومره لوی پروګرام کي نشته.د دې وجه هم دا ده.

ټهیک دی، تر سبا ستا سره وخت شته، او س تۀ دا انځور وتړه او زما کورته یې را ولېږه. او هان، د دې قیمت څو دی؟

د دې قیمت به زۀ په لسټ کي وګورم.

سمه ده.

ډاکټر ولاړ شي لسټ وګوري، بیا یو ځوان ته د انځور د تړلو ووایي.

روفي یاره قسم مي دي په خدای وي سم دم دي د والي د خور انځور جوړ کړی ۇ، هغې هم ډېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

خـوښ شـو او مـا هـم پـه پنځـوس زره ورکـړو ، ډاکټـر روفــي تـــه لګيـــا ؤ او د مـــخ کتنـــي کـــارګزاري يـــې بيانوله.

ښـــهٔ، دا څنګـــه اتفـــاق دی؟ حالانکـــه د والـــي خور خو لا پرېږده ما والي هم نهٔ دی ليدلی.

يـاره هغـې سـتا پتـه غوښـتله، مـا ورنـهٔ کـړه. څـهٔ وايې ورېې کړم؟

نا ،نا ،نا خيال کوه، دا غلطي چي ونهٔ کړې.

نو بيا څهٔ ورته ووايم؟

ورتــه وايــه هغــهٔ دا ښـار پرېښـوی، نـهٔ يـم خبـر چـي کوم ښار ته ولاړی.

اې لېونيــه، هغــهٔ د والــي خــور ده، د هــري غــاري دي را ايستی شي.

بس تهٔ زما پته مهٔ ورکوه.

ســمه ده يـــاره، اوس نـــو پـــه دې خوشـــحالۍ کـــي يـــوه ښـــه ډوډۍ رابانـــدي وخـــوره، دومـــره حـــق خـــو لـــرم، يار دوه لکهه روپۍ مي درګټلي دي.

خود ،خـود ولـي نـهٔ، چېـري چـي وايـې هلتـه يـې درباندي خورم.

څـــو ورځـــي پـــس روفـــي بـــازار تـــه ولاړی چـــي رنګونـه واخلـي، د تخليـق د پـاڼي رخـت (کپـړه) يـې هـم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تمام شوی ؤ. د رخت دکان ته ولاړی، چې کله هلته یې رخت اخستلو نو یې په یوې ښکلې کم عمره جینۍ چې عمر یې غالباً څوارلس کاله ؤ باندې سترګې ولګېدې. داسې حسن و جمال دهٔ پخپل ژوند کې چېرې هم نهٔ ؤ لیدلی، هغهٔ توري غټې سترګې، سرهٔ نرې شونډان، روفې ورته په کتلو کتلو کې پاتې شو. زړهٔ یې پرې بایلو، هغه د دهٔ ارمان چې یو داسې انځور جوړ کړم چې زما په ژوند ما نهٔ وي جوړ کړی، په پوره کېدو ؤ.

جینۍ یوې خواته روانه شي، روفې هم ورپسې روان شي. جینۍ په یوه اوږده کوڅه کې یو ډېر ښکلي کور ته ودرېږي، روفې لږ لېرې پټ ودرېږي، په دې ټوله لار جینۍ روفې ته پام نهٔ وي شوی. جینۍ هغه کور ته ننوځي، روفې هم خپل مئین زړهٔ د ځان سره خپل د کور په خوا روان شي.

زر زر خپل د تخلیق اوزار سره راغونډ کړي، د تخلیق پرده پر فریم ولګوي، او خپله پر چوکۍ ورته کښېني. د حسن او کمال رنګونه ځان ته پر یو ټیبل کې بږدي. لګیا شي خپل د ژوند هغهٔ لوی ارمان جوړول پیل کړي، کوم چې دهٔ په خوب کې لیدلی وي. دوه ورځې پس ډاکټر شیر د دهٔ کورته راشي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې وګوري روفي لګیا یې خپل یو نوی تخلیق پای ته رسوي.

یاره روفي، هغهٔ ضد کوي چې ماته د دهٔ د کور پته راکړه، زهٔ خو د دوو جهانو تر منځ شوم او یو تهٔ یې چې ماته هو نهٔ کوې ؟

ډاکټر صاحب! خیال کوه د هغې د جهان نهٔ شې، د دې جهان یعنې زما د خوا شه، په ګټه کې به یې، روفي په انځور جوړولو کې مصروف دا خبره وکړه.

لاکن زهٔ وکړم څهٔ؟ هغهٔ دوه واره زما درملتون (کلینک) ته راغلې ده او هر وار ما هغې ته دروا غ ویلي دي چې هغهٔ زما د تړي یار دی، ما د هغه کور نهٔ دی لیدلی.

ډېر ښه ډاکټر صاحب، ډېر ښه. خبري کول دي څوک له تا څخه زده کړي.

تر کومه به زهٔ دروا غ ورته وایم؟

بس یو ځو ورځي، بیا زهٔ خپله درته وایم.

ټهیک دی درې ورځي، د هغه پس زهٔ هغې ته ستا د کور لار ورښایم، سمه ده.

خو درې ورځي یې مهٔ ورښایه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پـرې مـې ښـودلې، زهٔ اوس ځـم درملتـون تـه بيـا به ګېږه کوو.

پـه مخـه دي ښـه ډاکټـره. د ډاکټـر د کـوټې څخـه د وتلـو پـر موقـع پـه لـوی غـږ يـې پـه طنزيـه انـداز ورتـه وويل.

هغــه د روفـــي د زړهٔ دنيـــا يعنـــي هغـــه ښائســـته جينـــۍ پـه خپـل کـور کـي ناسته د پـر رخـت بانـدي غمـي لګـوي چـي د کـور دروازه وټکيـږي،د کـور د دننـه څخـه هغه جينۍ غږ وکړي چي ، څوک يې؟

د دروازې دبانـــدي څخـــه، مـــوره ستاســـو ډاک دی، زهٔ د ډاک والا يم.

ښــه وروره، دروازه لـــږه خلاصـــه شـــي، هغـــه جينـــۍ پـه ټکـري کـي پټـه راووځـي، ډاک والا هغـې تـه پـه کاغـذ کـي پـټ يـو لـوی فـريم ورکـړي. هغـهٔ دا فـريم خپلـي کـوټې تـه يوسـي. پـه فـريم هـيڅ يـوه د راسـتولو والا پتــه نــهٔ وي ليکلـــې. دا حيرانـــه شـــي چـــي دا چـــا راليږلـــی دی؟ داســـي نـــهٔ چـــي د ډاک والا غلـــط شـــوی وي. کلـه چـي هغـهٔ د فـريم څخـه کاغـذ لېـري کـړي نـو حيرانـه ګوتـه پـه خُلـه شـي. هغـهٔ دا فـريم پـه يـوه چـوکۍ کښيږدي او خپلـه مخـامخ پـه بلـي يـوې چـوکۍ ورتـه کښېني. رډه بډه دې فـريم تـه چـي پـه کـي د دې انځـور

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي، ګوري. دا د ځانه سره چې دا چا رالېږلی دی؟ زهٔ یې چېري لیدلې یم؟ او دومره ښائسته انځور هغه هم په لاس جوړشوی، څوک کېدای شي؟

د جینۍ په لاس کې یو خط دی، هغه خط ډېر په غور سره لوستي، د خط متن دا دی،

ښې چارې،

هیله لرم چې روغه جوړه به یې. تهٔ به حیرانه یې چې زهٔ به څوک یم، او له تا به څهٔ غوارم. خو دومره درته وایم چې زهٔ هغهٔ څوک یم کوم چا چې ستا انځور جوړ کړی ؤ او بیا یې د هغه انځور رنګین نقل (فوټوسټیټ) تا ته درولېږی. زهٔ له تا هیڅ نهٔ غوارم او نهٔ ځان در ښودلی شم، ولې چې دا زما مجبوري ده.

په درنښت، والسلام

انځور ګر

جینۍ خط ته ډېره حیرانه وه، خدای خبر دې خط ولې دا دومره ځانته متوجه کړې وه، حالانکه په دې خط کې داسې هیڅ هم نهٔ ؤ.

یاره تهٔ خبري ته غوږ شه، تهٔ داسې مهٔ کوه، دا تهٔ د ځان سره او د خپلو مئینانو سره ډېر بد کوې. له ما سره خو بیا بېخي ډېر بد کوې، تهٔ مهٔ کوه داسې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

مهٔ ځه، دلته ستا د هنر ډېر زیات اهمیت دی، ډاکټر و روفي ته زاری کوي.

بلي خوا ته د والي خور د خپل کور په یوه ښکلې کوټه کي ناسته خپل و تصویر ته یې ځیر ځیر کتل او د ځان سره داسي ګویا وه.

څومره په هنر او کمال یې دا تصویر جوړ کړی دی، څومره اخلاص او مینه په دې تصویر کي څرګندېږي. کاش چي ما تهٔ لیدلی وای انځور ګره، کاش. تهٔ څهٔ خبر یې چي زهٔ ستا د لاس په هنر مئینه شوې یم. ما هیڅکله هم له چا سره داسي مینه نهٔ ده کړې، انځورګره یو وار په ما ځان ووینه، یو وار، انځور ګره یو وار. د دې خبرو سره سم دې خپل تور او سپین وېښتان چي د دې پر مخ یې یو څو تاره را ایله شوي وو سم کړل.

ډاکتر صاحب ! زهٔ مجبور یم، تهٔ زما په حال نهٔ یې خبر، زما د شپې خوب او د ورځي سکون برباد دی، او دغه دوو تخلیقو خو زهٔ بالکل له کاره ایستلی یم. یو هغهٔ چي زما خیالي تخلیق ؤ او بل هغهٔ چي زما د ژوند ډېر مهم او د ارمان تخلیق ؤ، زهٔ بې له دې بله لاره نهٔ لرم. روفي ډاکتر ته په ځواب کي وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ستا په لاسو مینه شوې ده، هره ورځ زما درملتون ته راشي او ستا پته راڅخه غواړي، زهٔ هر وار یوه نه یوه پلمه ورته جوړه کړم. تهٔ یو وار خو د هغې سره ملاقات وکړه. یاره هغه د والي خور ده، کېدای شي ستا هره ستونځه حل کړي. ډاکټر په خوشامدي انداز کي ورته وویل.

ډاکټر صاحب منمه، هغهٔ به زما پر لاسو مینه وي، منمه هغهٔ به زما هره ستونځه را حل کړي، خو ډاکټر صاحب ، ستا له خُلې هغهٔ په عمر ترما ډېره مشره ده، زهٔ د هغې د اولاد پر ځای یم .

او تهٔ چي پرچا مئین یې هغهٔ؟ ډاکټر یو دم د دهٔ د خبرو په منځ کي پوښتنه وکړه.

هو، منم هغه زما د اولاد پر ځای ده، په دې خو مي د تېښتي لاره خپله کړې ده. څوک چي له ماسره مینه کوي هغه مي د مور د عمر ده، او د چا سره چي زهٔ مینه کوم هغهٔ زما د لور په ځای ده. ډاکټر صاحب تهٔ ورځه خپل مریضان ګوره، ستا یې ډېر کورودان چي په هر ګام دي زما کومک کړی دی. ما او زما تقدیر پرېږده، زهٔ چي چېري ولاړم، مهٔ راپسې ګوره او مهٔ حال راپسې کوه، دا به ستا پر ما ډېر لوی احسان وي. روفي د خفګان په انداز کي ورته وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو ورځي پس د والي خور د ډاکټر شیر و درملتون ته راغله، هغې نن دا پرېکړه کړې وه چې نن به د ډاکټر نه د انځور ګر پته اخلي.

درملتون ته د راننوتو سره سمه و ډاکټر ته يې په ګيله من انداز کي وويل.

ګوره ډاکټر صاحب! تهٔ ماته د هغهٔ سړي کور ولي نهٔ را ښيې؟ څهٔ کیسه ده؟ که څه مشکلات دي نو زهٔ به يې د حل کولو پوره پوره کوشش وکړم. زهٔ د هغه سړي د لاسونو ديد کول غواړم په کومو لاسونو چي هغهٔ زما انځور تخليق کړی دی.... د والي خور د ډاکټر شیر په درملتون کي ناسته ډاکټر شیر ته مخاطبه وه.

هن ، ستا د پاره روفي صاحب دا خط رالیږلی دی.

ډاکټرشیر د والي و خور ته یو خط ورکړی، د دې خط متن دا ؤ،

قدرمني ښې چاري،

هیله مند یم چي جوړه به يې، زما له تاسره ملاقات شاید په نصیب نهٔ ؤ. زهٔ مجبور وم چي ماله تا سره ملاقات نهٔ کوو، د هغې وجه به ډاکټر صاحب پخپله درته بیان کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما او زما خیال د زړهٔ وباسه. خپل ژوند زما په یاد کي مهٔ بربادوه،

فقط انځورګر

هم په هغهٔ ورځ د جینۍ په لاس کي یو خط ؤ، هغې ډېر په ارمان دا خط لوستی. د خط متن دا ؤ.

سلامونه او ښې چاري

هیله لرم چي روغه، جوړه او خوشحاله به یې. دا زما اخري خط دی، دې نه وروسته به تا ته هیڅ یو خط یا بل څیز زما له خوا نهٔ شي در، زهٔ خپل مقصد ته ورسېدم، هغهٔ مقصد ستا د جمال ؤ، نور زهٔ تخلیق نهٔ کوم او د دې ښاره څخه لېري بېخي لېري ولاړم، دومره لېري چي د انسان کرکه ځني کېږي. زهٔ پوهېږم چي تهٔ زما د لیدو او پېژندو ډېر ارمان لرې، خو ما لیدل او پېژندل زما تخلیق دی، ستا د دعا په هیله،

فقط انځورګر

26,04,2015
کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان مرګی

داسې بختور ځوان ما په تول ژوند نهٔ ؤ لیدلی. ډېر ښائسته ځوان ؤ، په عمر خام، د ځوارلسو کالو به ؤ. یو ځو تاره وښته یې په زنه راغلي وو. پلار غریب نواز دی په مدرسه کې داخل کړی ؤ چې زوی مې د قرآن حافظ او ښهٔ لوی ملا جوړ شي. د قرآن حافظ خو جوړ شو لاکن دیني درس یې په ړومبي پړاؤ کې ؤ. د دهٔ په مدرسه کې یو طالب چې په عمر پوخ ؤ نازک نومېدی دوی ته به یې درس ورکاوه. د مدرسې مهتمم په اوونۍ (هفته) کې یو وار مدرسې ته هغه هم د زیارت (جمعرات، پنج شنبه) په ورځ راتلی. په هیڅ به یې ځان نهٔ خبرو و چې څوک راځي څوک ځي، ولې چې هغه په نورو مدرسو کې هم درس ورکاوه.

"اولس" په درس کې ډېر ښهٔ ؤ، حافظه یې ښهٔ تېزه وه. په وطن کې ډېر خوني حالات روان وو، هره ورځ بم چاودني، ځان بریدونه، خلک وژنه، داسې حالات چې تهٔ وایې د استقلال جنګ روان دی.

څو ورځې مخ کې اولس کورته راغی. مور او پلار یې ډېر خوشحال وو. ښې مېوې، غوښې، وریځې یعنې هر قسمه نعمت یې پلار غریب نواز په ډېره غریبۍ کې دې زوی له راوړي وو. اولس صرف د یوې شپې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پـاره راغلـی ؤ. مـوریـې غوښت چې ډېـري شـپې وکـړي، خـو اولـس ورتـه ویـل چـې مـوره، زمـا هلتـه سبقان پاتـه کېـږي، اوس هـم زهٔ د مهـتمم صـاحب نـه پـه پټـه راغلـی یـم، صرف ستاسو دید له.

د خـدای کـار ؤ، شـپه تېـره شـوه، د سـهار پـه سـپېدو کـې اولـس د مـورا و پـلار نـه اجـازت واخسـتې او د مدرسې په لور روان شو.

مـوږ چـې پـه دې هېـواد کـې خپـل ځانونـه قربـانوو، دا صـرف او صـرف د اسـلام د بقـاء د پـاره. د دې هېـواد خلـګ کـافران شـوي دي. تاسـو ورتـه وګـورئ د نرانـو یـې ږیـري نشـته، پټلونونـه یـې پـه پښـو دي، هغـه د کـافر جـوړ کـړي ښـوونځي او پوهنتـون تـه ځـي. پـه ښـځو هـم تعلیمونـه کـوي. پـه بـازاررو کـې د کفـارو پـه شـان ګرځـي، مسـجدونه یـې هـم د انګرېزانـو پـه طـرز جـوړ کـړي دي. دا دغسـې نـهٔ سمېږي، دا جهـاد غـواړي، پـه یـوه کوټـه کې پـه عمر غټ یـو طالب د یو څو نورو طالبانو سره ناست دا خبري کولې.

مومنـانو! زمـا خبـره یـاده سـاتئ، کـه تاسـو نـن د دې کـافري زمـانې خاتمـه ونـهٔ کـړه نـو راروان مسـلمان نسـل بـه تاسـو هـیڅ کلـه هـم معـاف نـهٔ کـړي. او پـه اخـرت کـې بـه و خـدای او رسـولؐ تـه څـهٔ ځـواب ورکـوئ. نـن ډېـره مبارکـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځ ده، زمـوږ پـو مـومن ورور روان دی جنـت تـه، تاسـو ورسره خدای په اماني وکړئ.

لـږ ساعت پـس طالبـانو و ځـوان طالـب تـه مبارکي او ورسـره يـې خـدای پـه امـاني کولـه. ځـوان طالـب هـم ډېـر خوشحال ؤ چي روان يم جنت ته، هيڅوک يـې نـهٔ ؤ پـه يـاد. دا غونـډه د مدرسـې پـه يـوه کوټـه کـي د مهتمم صـاحب نـه پـه پټـه کېدلـه. صرف پـه شمېر لـس يا پنځلس کسـان پـه کـي ناست وو.

پـه تېـر وار مـوږ ډېـره کاميـابي تـر لاسـه کـړه، د يـوه تـن د قربـانۍ پـه وجـه د دښـمن مـو تـر دېـرش هـم زياتـه نفـر ختم کړل. يو طالب و بل طالب ته ويل.

انشـا الله د دې واره بـه تـر سـلو هـم زيـات وي. دويـم طالب په مسکي کي ورته وويل.

هـم دغـه د جمعـې ورځ وه، ځـوان طالـب د بـارودو واسـکټ اچـولی ؤ. د دهٔ ملګـرو دی تـر ټـاکلي ځـای ورسـوو، د دهٔ ټـاکلي ځـای يـو مسـجد ؤ. د جمعـې د لمانځـه د پـاره بېخـي ډېـره دنيـا راغلـې وه. پـه مسـجد کـي سـم د ناسـتي ځـای نـهٔ ؤ. چـا اودس تـازه کـړی مـخ او لاس يـې وچـول، څـوک يـا څـادر پـه سـر د لمـر نـه يـې ځـان پنـاه کولـو، څـوک يـوې خـوا تـه ولاړ د مولانـا صـاحب و وينـا تـه يـې غـوږ نيـولی ؤ، څـوک يـا د صـفونو پـه مـنځ کـي غلـي پـه دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

انتظار ناست وو چي ځنګه جماعت ودرېږي نو به په صف کي شامل شي. او ډېر خلک د مسجد د دروازې سره په دې انتظار ولاړ وو چي مولانا صاحب بیان ختم کړي نو به ځای پیدا کړي. طالب جان هم یوې خوا ته غلی ولاړ ؤ او په دا انتظار ؤ چي ځنګه جماعت ودرېږي نو به خپل کار ترسره کړي. دهٔ د مولانا صاحب په خبرو غوږ نیولی ؤ. کله کله به یې فکر د جنت خوا ته ولاړی، دهٔ به لیدل چي ښائستې ښائستې حوري او ښکلي ښکلي غلمان د دهٔ په انتظار ګلان په لاس کي ولاړ دي. دی ولاړ ؤ، هر څه د دهٔ په لاس کي ؤ، د واسکټ د بم بټن د دهٔ په اختیار کي ؤ. دهٔ جنت په سترګو لیدی. کله کله به یې دا هم فکر ته راغلل چي په دې مسجد کي چي څومره کسان دي دا ټول کافران دي، زهٔ پر حق یم، زهٔ به نن ځان قربانوم، زهٔ به دا کار ضرور کوم.

مولانا صاحب په منبر ناست د خدای او رسولؐ د لاري خبري کولې او په ډېره عاجزۍ سره ناستو خلکو ته مخاطب ؤ.

زما مسلمانانو ورونو! الله چي کوم وجود مونږ ته راکړی دی، دا د الله امانت دی. انسان د الله خلیفه دی، مسلمان د بل مسلمان ورور دی، هیڅ یو انسان ته حق نشته چي بل انسان وځوروي او یا یې بې ګناه قتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي. د داسې عمل کولو والا انسان نه به الله په ورځ د اخرت پوښتنه کوي. که څوک تاسو وینی چې هغۀ غلط کار کوي نو ورشئ او ليې پوهه کړی او که نۀ شو سم نو بیا قانون شته، دا یو اسلامي هېواد دی، هغه ته به سزا ورکول کېږي، او بله خبره دا ده چې د دین د خورولو واحده ذریعه دعوت دی، د الله نبيﷺ ټول عمر دعوت چلولی دی، منم چې جهاد یې هم کړی دی او جهاد کول فرض دی، خو د چا سره؟ د هغه چا سره چې ستا وطن ته نقصان رسوي، ستا عزت ته نقصان رسوي، ستا مال ته نقصان رسوي او تر ټولو مهمه دا چې ستا و دین مبین ته نقصان رسوي. دا چې نن سبا پر موږ باندي کفر مسلط شوی دی، دا ټول زموږ عملونه دي، عمل سمول پکار دی، د الله د لاري نه ځان خبرول پکار دی، په قرآن عظیم باندي ځان پوهه ول پکار دی، په سپېڅلي حدیث مبارکه باندي ځان پوهه ول پکار دی، د اصحابهؓ د امامانو په پاک ژوند باندي ځان خبرول پکار دی، د بزرګانو په محنت او اخلاص ځان خبرول پکار دی. چې کله تۀ په دې ټولو لارو ځان خبر کړې نو به درته څرګنده شي چې کومه لاره صحیح ده او کومه غلطه. الله رب العالمین دی، صرف رب المسلمین نۀ دی، هغه خو د انس او

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنس، د اسمان او ځمکي، د مرغانو او ماهیانو، د مال او ځناورو، د ټولو رب دی.

څوک به دا بې خبره په دین خبروي؟ باید موږ هغو ته د الله او د رسولﷺ لاره وروښایو، په خُله او په عمل د دین خبره وروسوو، څوک چې د دې لارې نه خبر نهٔ دي، او که بیا هغوی نهٔ راسره منله او د الله او د الله د رسولﷺ د دین مبین په لاره کې خنډ وو نو بیا نوري لارې هم شته چې هغه ته جهاد وایي.

دې خبرو په طالب ډېر اثر وکړو. اوښکې یې د سترګو نه رواني شوې، کرار کرار د منبر خواته ورغی، هلته یې مولانا صاحب ځان ته متوجه کړو چې،

مولانا صاحب! زهٔ یوه خبره کول غواړم؟

څنګه خبره بچیه؟ مولانا صاحب هم خپله خبره پرېښوده او طالب ته متوجه شو.

طالب په کراره د ځان نه څادر لېرې کړو، خلګو چې وکتل چې دا خو ځان برید (خودکش حمله‌آور) دی نو ټول سره وغورځېدل، چا کومه خوا چا کومه خوا منډې وهلې، چیغې جوړې شوې، خلګ یو په بل کې سره ختل، اخ او درب جوړ شو، خو مولانا صاحب په خپل ځای کرار ناست ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

طالب ناري وهلې چې ودرېږئ، زهٔ ځان نهٔ چاودوم، زهٔ تاسو ته خبره کوم، ودرېږئ، خبره واورئ، حکومت ته څوک حال ورکړئ چې ژر راشي، حکومت خبر کړئ، ډېر زيات شور او غوغا جوړه شوه. په دې ساعت کې مولانا صاحب هم پوهه شو چې دا ځوان ځان نهٔ چاودوي نو يې په خلکو غږ کړو چې،

ودرېږئ، ودرېږئ، منډې مهٔ وياست، خبره واورئ.

خلک هم د مولانا صاحب په ويلو ودرېدل، خو ډېر کم خلک وو چې ولاړ وو، طالب خپله خبره پيل کړه،

پر ما د دغه مولانا صاحب خبرو اثر وکړئ، ګنې ما به له وخته ځان چاودنه کړې وای. ما ته په مدرسه کې هيڅ کله هم داسې خبرې نهٔ وې شوې کله نن چې ما د دغه مولانا صاحب د خُلې نه واورېدې. زما په دماغ کې يې دا اچولي وو چې تاسو ټوله کافران ياست، مسلمانانو ما معاف کړئ، زهٔ اوس بېرته هغه ځای ته نهٔ شم تلای د کومه ځای چې راغلی يم، تاسو مهرباني وکړئ حکومت خبر کړئ، زهٔ ځان حکومت ته حواله کوم.

د طالب جان خبرې شروع وې چې د حکومت خلک راغلل، طالب يې د ځان سره روان کړی او په ګاډۍ کې يې خدای خبر کوم ځای ته بوتلی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تقریباً د یوه ساعت پس په یوه کوټه کې طالب د حکومت د دوو کسانو سره ناست دا خبري یې کولې. هغوی د دهٔ نه دا پوښتني کولې.

اول کس: ستاسو مشر څوک دی؟

طالب: زهٔ نهٔ یم خبر.

دویم کس: تاته د دې کار چا ویلي ؤ؟

طالب: ملا نازک.

اول کس: ملا نازک څوک دی؟

طالب: هغه زموږ په مدرسه کې موږ ته درس راکوي.

دویم کس: ستاسو مدرسه چېري ده؟

طالب: زموږ په کلي کې، یعني په خان کلي کې

اول کس: نور ملګري مو څوک دي؟

طالب: په رنګ یې پېژنم خو په نامه یې نهٔ پېژنم.

دویم کس: ملا نازک د کوم ځای دی؟

طالب: هغه څو میاشتي کېږي چې د ګاونډي هېواد نه راغلی دی.

اول کس: د دې له مخه مو څو داسي بریدونه کړي دي؟

طالب: درې.

دویم کس: تا ولي ځان برید نهٔ وکړ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

طالــب: د دې لــه مخــه زهٔ پــه حقیقــت نــهٔ وم خبــر، ماتــه دا ویــل شــوي ؤ چــي د دې هېــواد یعنــي زمــوږ د هېــواد خلــک کــافران دي، او د کــافر وژل نېــک کــار دی، دې ته جهاد وایي او جهاد فرض دی.

دویم کس: اوس ستا څهٔ خیال دی؟

طالــب: اوس زهٔ پــه حقیقــت خبــر شــوم چــي کــافر څوک دی او مسلمان څوک دی.

اول کس: ستا نوم څهٔ دی؟

طالب: زما نوم "اولس" دی.

07,06,2016
کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

عیاشي

لـه تېـر ماخوستن راهیسـې پـه خپلـه کوټـه کـې پـروت عقیـل پـه مټـې غرمـه تـه سترګي خلاصي شـوې، د زیـات خـوب او شـراب د څکلـو پـه وجـه یـې سترګي تکـې سـرې او بښتي وې. کلـه چـې دهٔ فکـر او کـړو نـو یـې دمـاغ کـار شـروع کـړو او پرونـي ټـول واقعـات یـې نـابېره سترګو تـه ودرېـدل. هغـه د زبېـر پـه کـورکې د زبېـر لـه خـوا جـوړ شـوی پروګـرام چـې پـه کـې موسـیقي، شـراب، کبـاب او شباب یـو ځـای ول ورپـه یـاد شـول. د عقیـل پـر تنـدي یـو دم د خولـو څـاڅکي را روانـې شـوې. هغـه غټـه غټـه سـاه اخسته او د ځانه سره ګویا شو چې؛

فـواد؟ فـواد، پـه فـواد څـهٔ وشـو؟ او زهٔ دلتـه چـا راوستم؟

پـه دې خبـره حیـران ؤ چـې زهٔ خـو پـرون ټولـه ورځ د زبېـر پـه کـورکـې وم او تـر مـازدیګر مـې یـاد یږي چـې هـم هلتـه وم. نـو بیـا دلتـه څنګـه راغلـم او چـا راوستم؟. پـه ځـان نـهٔ پوهېـدی چـې څـهٔ کیسـه ده. عقیـل هـم پـه دې فکـر کـې ؤ چـې د کـور ور وټکېـدی. د عقیـل مـور د کـور پـه غـولي کـې ولاړه وه او غږیـې باندي وکړو.

څوک یې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

موره عقیل په کور کې دی؟ د دباندې نه غږ راغی.

هو، پر کور دی.

یو وار ور غږ کړه چې ملګري دې غواړي. د دباندې نه غږ راغی.

سمه ده.

عقیل د ور په ټکېدو سره د بسترې نه راپورته شو. څپلۍ یې په پښو کړې، په کراره او په درونده سر د کور د ورۀ خوا ته ورغی. کله چې غولي ته ورسېدی نو مور یې ورته وویل چې؛

عقیل جانه! دباندې ملګري درته ولاړ دي.

څوک دي؟

نۀ یم خبره، تۀ ورشه وې ګوره. او هن ورکېږه مۀ، بېرته زر راشه، د پلار د راتلو وخت دې دی.

سمه ده موره، یو خوا ته هم نۀ ځم.

عقیل مور ته د ځواب ورکولو پس د کور ور خلاص کړو، د ور د خلاصېدو سره یې د خُلې ووتل. څوک غواړئ تاسو؟

تا غواړو عقیل جانه! راځه نن له موږ سره مېلمه یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د عقیل سترګي رډي راوختې، ژبانګو یې بند شو. خو بیا نابېره ګویا شو چي؛

ما هیڅ نهٔ دي کړي، زهٔ له تاسو سره نهٔ ځم.

ځنګه نهٔ ځې، ځي خو به ستا پلار هم. هلکه دلبره! وایې چوه ګاډي ته.

راغلي خلک پولیسان وو. دلبر سپاهي هم دې امر ته تیار ولاړ ؤ چي اېس اېچ او امر راته وکړي نو به زهٔ خپل کار ترسره کړم. عقیل یې په یو بنیان او پرتوګ کي په ګاډي کي کښېنوی، عقیل په ګاډي کي ناست چیغي وهلې چي؛

ما هیڅ نهٔ دي کړي، زهٔ په هیڅ نهٔ یم خبر.

ګاډي ولاړه، مورېي هم دا چیغي واورېدې، د کوره پسې ووتله خو ګاډي تللې وه او دا په سرو سترګو هغسي په کوڅه کي ولاړه پاتي شوه.

لږ ساعت وروسته پلار یې کورته راغی، خدای خبر چا خبر کړی ؤ چي زوی دي پولیسانو یوړی. د عقیل پلار په یوه دولتي اداره کي یو لوی افسر ؤ، سم د لاسه د تهاڼې په خوا ورپسې روان شو. تهاڼې ته چي ورسېدی نو چي کتل یې عقیل په حوالات کي په سرو سترګو ناست دی او ورسره زېږ هم ناست دی. اېس اېچ

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د عقیل د پلار ښه خاطرداري وکړه. د عقیل پلار د ایس ایچ او نه پوښتنه وکړه چي؛

ایس ایچ او صاحب! تاسو دا هلکان په کوم جرم کي دلته راوستي دي؟

محترمه! که مي درته ووېل نو به دي د وجود ټول وېښتان جګ جګ ودرېږي.

بیا هم تهٔ راته ووایه چي څهٔ کیسه ده.

کیسه داسي ده چي هغه هلک وینې؟

هو، زبېر، زهٔ یې پېژنم، زما د ملګري زوی دی او ډېر ښه هلک دی.

دي ډېر ښه هلک او ستا زوی پرون سهار د زبېر په کور کي پروګرام جوړ کړی ؤ چي په کي شراب، کباب او شباب ټوله ورځ استعمالېدل. شراب تر مازدیګره بهېدل، کباب ټوله ورځ د خېټي دوزخ ډکاوه او شباب هم د دې دوو څیزونو سره تر آخره ښه په مستۍ کي ؤ.

ایس ایچ او دا خبري کولې چي د عقیل پلار خبره ورپرې کړه.

سر زما سر ستا په خبرو نهٔ خلاصېږي، تهٔ ما لږ په اسانه ټکو پوهه کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو په اسانه ټکو کیسه دا سي ده چي ستا زوی او دا ښه هلک زبېر، پرون سهار د زبېر کور ته یوه جینۍ راوستلې وه. دوی چي کله خپل هوس سوړ کړو نو یې ماسپښین خپل یو بل ملګری چي فواد نومېدی ته حال ورکړو چي هغه هم راشي او له موږ سره په دې خوند کي شریک شي. کله چي فواد د خپل هوس د سړېدو د پاره و هغه جینۍ ته ورغی کومه چي په یوه بېله کوټه کي وه نو نا بیره مړ شو. د جینۍ د ماغي توازن خراب دی او هغه د ځنګ په حوالات کي ده او د ځان سره ګډي وډي خبري کوي.

د عقیل پلار بیا خبره ورپرې کړه چي؛

سر! تاسو ته دا خبري چا وکړې؟

ماته زبېر دا ټولي خبري پخپله وکړې. ستا د زوی په هکله هم هغه راته وویل چي دی له ما سره پرون ټوله ورځ په دې پروګرام کي شریک ؤ. د زبېر د نیولو مخ کي موږ ته د محلې خلګو اطلاع راکړه چي د حاجي صالم په کور کي له سهاره راهیسې په زوره غږ ساز غږېږي او اوس ورته یو ابمبولنس هم ودرېدی چي په کي یو هلک یې د هسپتال په خوا یوړو. موږ چي کله جاه وقوعه ته ورغلو نو یوه جینۍ مو برامده کړه، بیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې کله هسپتال ته ورغلو نو هلته ستا زوی نۀ ؤ صرف زبېر ؤ چې موږ ګرفتار کړو.

نو ستا څۀ خیال دی چې دا مړی دوی کړی دی؟

نا،نا، مړی دوی نۀ دی کړی. په هغه هلک خو د زړۀ دوره راغلې وه او ځای په ځای مړ شوی ؤ.

چې په هغه د زړۀ دوره راغلې وه نو بیا تاسو دا هلکان ولې ګرفتاره کړو؟

د دې ګرفتارۍ وجه دا ده چې فواد د هغې نیولي شوي لېونۍ جینۍ ورور ؤ،فواد نۀ ؤ خبر چې زبېر او عقیل زما خور ماته د عیاشۍ د پاره په کوټه کې کښېنولې ده، فواد چې خور ولیدله نو سم د لاسه اټیک شو او خور چې فواد ولیدلو نو له وېرې او صدمې لېونۍ شوه.

14,04,2016

کوټه

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library